

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

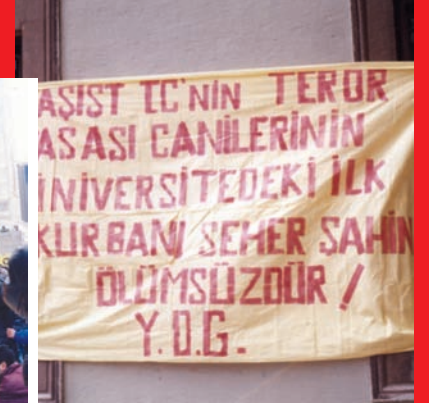
Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 171 *Kasım 2012 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

**Suriye'ye Dönük
Saldırganlığa
Karşı Dur
Devrimci
Mücadeleyi
Yükselt**

www.partizanarsiv.net

Şan olsun devrimci gençlik mücadelemizin

20. YILINA!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Suriye'ye dönük emperyalist saldırganlığın arttığı, hapishanelerde PKK ve PAJK dava tutsaklarının süresiz-dönüşümsüz açlık grevlerinin 50'li günlere vardığı hem saldırıların hem de direnişlerin boy verdiği bir Ekim ayını daha geride bırakmış bulunuyoruz.

Gençlik mücadelemiz açısından önemli bir ay olan Kasım ayına girdiğimiz şu günlerde bizi önemli görevler bekliyor.

Bu görevler, en başta devrimci gençlik mücadelesini bulduğumuz her alanda yükseltme sorumluluğunun omuzlarımızdan yükselmesinden kaynaklanıyor. **"Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık"** şiarıyla çıktığımız yolda geride bıraktığımız mücadele dolu 20 yılın anlamı budur!

Israr, ısrar, ısrar!

Bu süreçte 20 yıldır üzerinden yükseldiğimiz değerlerimizin, emeklerimizin ve ideolojimizin bize emrettiği budur!

Bu 20 yıl boyunca devrimci gençlik mücadelesinde edindiğimiz önemli misyonu; bu mücadelede şehit ve tutsak düşen yoldaşlarımızla, birikimimizle, deneyimlerimizle harmanladık. Şimdi önümüze baktığımızda görmemiz gereken üzerinden yükseldiğimiz zengin mirası hak ettiği noktaya taşımaktır.

Bunu da bugün, üniversitelerde parasız, bilimsel, anadilde eğitim adına vereceğimiz mücadele; Kürt halkına yönelik saldırılarda alacağımız konum vb. ile sağlayabiliriz.

Unutmayalım ki, bireysel, burjuva alışkanlıkların dayatıldığı ve örgütsüzlüğün yasalarla sağlanmaya çalışıldığı bir dönemde örgütlü durmak ve örgütlülüğü yaygınlaştırmak en devrimci görevdir.

Bu görevi, 20 yılımıza olan güvenimizle yerine getirelim!

İ
Ç
N
D
E
M
K
R
A
T
G
E
N
Ç
L
İ
K
L
İ
K

İsyan	2-3	Kolektifin Sesi	16-17
Faşizmden Notlar	4-5	Genç Kadın	18-19
Özgür Okul	6	DOSYA: 20. Mücadele Yılımız	20-25
Forum	9	Gençliğe Notlar	26-27
Denge Ciwanan	12	Bellek	31-32

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mahallesi Sağlık 1 Sk. Torun Apt. 19/9 Sıhhiye
Tel: (0312) 433 10 23

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203
Tel: (0428) 212 27 50

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60

Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 40 85 01 Faks: 0049 203 40 69 16

Faşist saldırganlığa dur de!

DEVRİMCİ MÜCADELEYİ YÜKSELT!

Ülke gündemi Suriye odaklı dönmeye devam ediyor. Bunun yanında yine bu bağlamda Kürt meselesi hem iç hem de bir dış sorun olarak süreçte her zamanki gibi esaslı gündemlerden birisi. Bu sorunlar bağlamında bir dizi politik ve pratik gelişme yaşanıyor.

Suriye meselesi savaşın soğuk nefesini toplumun ensesinde hissettirmesi nedeniyle oldukça önemli. Türk egemenleri çeşitli tutarsız açıklamalar yapsalar da Suriye'ye dair olası tavırlarının ne olacağı konusunda, esasen güçlü bir savaş kışkırtıcılığına devam ediyor. Bu yönüyle dillerinden “**gerekirse...**” diye başlayan cümleler eksik olmuyor. Ancak ABD emperyalizminden güçlü bir destek almayı da esaslı bir mesele olarak koyuyorlar. Zira bu meselelerin sadece kendilerinin çıkarıyla ilintili olmama durumunun bilincindedir.

Ancak ABD en azından şimdilik Suriye'ye bir askeri müdahale için erken olduğu eğilimini koruyor. Hem Suriye muhalif güçlerinin henüz birleşmekten ve bir siyasal bütünlük oluşturmaktan uzak olması hem de Suriye'deki iç kargaşanın istenilen olgunluk düzeyine ulaşmamış olması söz konusu. Buna bir de Suriye muhalif güçlerinin ve savaşan örgütlerin içinde ABD'nin hali hazırda “hasımları”nın bulunuyor olmasını da eklemek lazım. Tabii bir de

emperyalist güç dengelerinde yeni durumun oluşmasında Suriye üzerinden bir aceleyle mahal vermek istememesi söz konusu.

Zira olası bir Suriye müdahalesi sadece Suriye ile yaşanan bir gerginlik olmayacak. Tüm bölgeyi etkileyen ve yepyeni dengeleri şart koşan bir durum oluşturacak. Yine esasta Rusya ve tali olarak da Çin'le olan ilişkilerde yeni bir dönemin oluşmasını getirecek. Henüz ABD'nin tüm bunları göze alamadığı söylenebilir. Türk devletinin ABD'nin bu isteksiz ve mesafeli yaklaşımına karşı sitemkâr tavırları ise karakteristik yapısını ele vermesi açısından bir kenara not edilmeli.

ABD'li uzmanlar ve kimi bürokratlar Türk egemenlerinin hevesini kursağında bırakacak kimi “tatsız” analizler de yapıyor. “3 saatte Şam'a girme” planlarının konuşulduğu günlerde, Hillary Clinton'un danışmanı Suriye'nin hiç de kolay lokma olmadığı, hava savunma sisteminin İsrail hava kuvvetlerine göre kurulduğu ve oldukça karışık bir yapıyı ve teknolojiyi içerdiği kötü haberini verdi. Yani Türk devletine ufak çaplı bir ayar verdi. Zaten 1957'de yine Suriye ile yaşanan ve ABD eksenli bir krizde, Türk devleti yine böyle iştahlı bir saldırganlık politikası izlemiş ve efendisi tarafından benzer şekilde diz-

Suriye meselesi savaşın soğuk nefesini toplumun ensesinde hissettirmesi nedeniyle oldukça önemli. Türk egemenleri çeşitli tutarsız açıklamalar yapsalar da Suriye'ye dair olası tavırlarının ne olacağı konusunda, esasen güçlü bir savaş kışkırtıcılığına devam ediyor.

ginlenmişti. TC'nin kraldan çok kralcı olması yeni değil yani.

Bunun dışında Suriye meselesinde başka açıklamalarda geldi bu cenahtan. ABD'nin Avrupa Kuvvetleri Komutanı Korgeneral **Mark Hertling**, Suriye sınırından Türkiye'ye düşen top mermilerinin kimden geldiğine yönelik kafa karışıklığı bulunduğunu açıkladı. Araya "**PKK bile yapmış olabilir**" şeklinde bir seçenek de koyup "Türkiye'nin böylesi provokasyonlarla savaşa çekilmeye çalışılıyor olabileceğini" ifade etti. Olası şüphelilerden birisi de Suriyeli direnişçiler olarak ifade edildi. Tabii devletin kendisi de bu şüpheliler arasında sayılabilir. Aynı zat, şu aşamada NATO güçlerinden hiçbirinin Suriye'ye karşı savaş pozisyonuna geçmeye hevesli olmadığını da ifade etti. Yani ABD cephesindeki açıklamalar Türk devletinin iştahını biraz kapatıyor.

Ancak aynı cepheden iştahlarını kabartacak gelişmeler de söz konusu. Yine ABD'nin Avrupa Kuvvetleri Komutanı General Mark Hertling "Avrupa bölgesinden çok az sayıda personeli kısa süre önce Türkiye'ye yolladık. Bunun bir kısmı istihbarat paylaşımı ile ilgili" şeklinde bir açıklama yaptı. Her ne kadar Savunma Bakanlığı bunu kabul etmese de biz kibarca "ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diyelim!!!

Egemenler sıkışıyor!

Nihayetinde Türk egemen sınıflarının Suriye'deki toplumsal kalkışmaya müdahale adı altında aktif bir tutumla savaş kışkırtıcılığı yaptığı çok açık. Suriye'den kaçan mülteciler meselesi üzerinden dahi her fırsatta bu kışkırtıcılığı yaptıklarını görüyoruz.

Tabii bu kışkırtıcılığı Kürt halkı üzerinden de yoğun bir şekilde canlı tutmaya çalışıyorlar. Burjuva medya istikrarlı bir şekilde Suriye sınırındaki PKK hareketliğiyle ilgili haberler "patlatıyor". Üstün gazetecilik başarısı olmadığından emin olduğumuz menşei belli bu haberlerin yaygınlığı da saldırganlık politikasının argümanlarından. Bunun yanında hükümet ya da AKP yetkililerinin ağzından "*Suriye'de ikinci bir Kandil oluşmasına müsaade etmeyiz*" açıklamaları eksik olmuyor.

Tabii kasıtlarının Suriye Kürdistanı'nda Kürtlerin kazanımları olduğu çok açık. Böylelikle Suriye politikasının önemli bir ayağı da doğrudan Kürt politikası haline geliyor Türk egemenleri için.

Kürt meselesi Suriye ekseninin yanında iç gündem olarak da, güçlü bir ivme alıp yeni boyutlar kazanarak ilerliyor. Suriye'deki gelişmeler Kürt sorunu bağlamında devleti ne kadar tedirgin ediyor ve saldırganlık politikasını azdırıyorsa, Kürtler açısından da kazanımların genişleme-

sine paralel olarak politik cüret, yeni fırsatlar ve sürecin ileri kazanımlara el vermesini sağlayacak politikalar üretilmesine zemin sunuyor. Zaten artık ideolojik, politik, tarihsel ve hukuki olarak yönetmekte zorluk çektiği bu meselede, Kürt Ulusal Hareketi'nin yaptığı yeni hamleler ve gösterdiği güçlü direniş biçimleriyle devlet daha da sıkışıyor.

Silahlı mücadelede gerillanın geliştirdiği yeni taktikler devletin tüm dengelerini bozmuş durumda. Bunun yanında Kürt demokratik güçlerine yönelik abluka, tecrit ve sindirme operasyonları şu aşamada kendine yönelen bir silaha dönmüş durumda.

Açlık grevlerini sahiplenelim!

Zindanlar cephesinde örgütlenen kitlesel dönüşümsüz süresiz açlık grevleri (SAG) devlete yönelen güçlü bir silah oldu. Politik talepler doğrultusunda örgütlenen ve yaşam bulan bu açlık grevlerinin zaten bu talepler ekseninde hareketli ve direngen olan Kürt kitlesinde yeni boyuta taşınan bir sahiplenme ve hamle yapma zeminine dönüşüyor. Açlık grevlerinin 50. güne yaklaşması ile kamuoyunda oluşan duyarlılık oldukça önemlidir. Tutsakların içerde Kürt ulusal hak mücadelesi ekseninde vurucu bir silaha dönüştürdüğü açlık grevleri hem içerdiği talepler açısından hem de bıçağın kemiğe dayandığı noktanın göstergesi olması açısından sahiplenilmeli ve mücadelede yükselmesi gereken bir zemin olarak görülmelidir.

Kürt meselesi ve Suriye meselesi iç içe geçmiş gündemler olarak karşımıza çıkıyor. Suriye'ye yönelik savaş kışkırtıcılığına hesapsız bir şekilde savaş karşıtı bir devrimci duruş sergileyerek yanıt vermeliyiz. Bu saldırganlık politikasının bir hedefinin de Kürtlere karşı daha kapsamlı ve genişlemiş bir savaşı içerdiğini bilerek ele almalı, her alanda bu sorunlar ekseninde ortak ittifaklar örgütleyip mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Bu yıl YÖK'ün kuruluşunun 31. yıl dönümü. Bu kurum 31 yıldır bilimin, demokrasinin ve akademik özgürlüğün düşmanı olarak görevini sürdürüyor. YÖK'ün özünde değil ancak sürecin ihtiyaçları gözetilerek bir dizi değişim ve restorasyon süreci yaşadığı biliniyor. Şimdilerde eskimiş, kirlenmiş adının değişmesi gündemde. Egemenler, üniversiteler cephesinde "yepyeni" bir dizi değişiklik projesi peşindeler. Bu yıl harçların "kaldırılması" egemenlerin halk gençliğine olan hizmet aşkıdan ileri gelmiyor kuşkusuz.

Yeni saldırılar öncesinde reklam yapma derdindeler. Kaşıkla verdiğini kepçeyle alacak bir yaklaşım içindedir egemenler. 31. yılında bu ve türev oluşumlarına karşı hazırlıklı, dinamik ve örgütlü olmak önemlidir.

Faşizmden notlar...

30 Ekim'de Wan'da gerçekleştirilen açlık grevlerine destek eylemine onbinler katıldı

* Suriye sınırına yakın Riha (Urfa) Akçakale'ye Suriye tarafından gelen bomba sonucunda 5 kişi yaşamını yitirdi. Bu saldırının ardından olayı araştırma gereği bile duymayan TC devleti, faşist MHP'nin oyunu da alarak bir gecede Suriye'ye yönelik tezkere çıkardı, Irak'a yönelik bitmek üzere olan tezkerenin de süresini uzattı. Tezkere'nin ardından sokaklara çıkan onbinler, her eylemde polis engellemesi hatta yer yer saldırısına maruz kaldı.

* Ūç büyük Alevi Federasyonunun çağırısı ve "Laik ve Demokratik TŪrkiye İin EŖit YurttaŖlık" Ŗiarıyla 7 Ekim sabahı erken saatlerde ūlkenin dŖrt bir yanından

gelen Ankara'ya gelen Aleviler, Sıhhiye Meydanı'na yŪrŪdŪ. Onbinlerce Alevi son dŖnemlerde artıŖ gŖsteren iŖaretlemelere, lin giriŖimlerine, 4+4+4 eđitim dŪzenlemesine ve AKP hūkŪmetinin Alevileri dıŖlayan, aŖađılayan politikalarına karŖı sesini yūkseltti.

* KŪrt meselesinde yeni bir aılımin startının verileceđi beklentisi oluŖturulan AKP Olađan 4. Kongresi tam anlamıyla fiyasko olmuŖtur. Televizyon programlarındaki sŖyleminin gerek ieriđinin ne olduđu ortaya ıkmıŖtır. KŪrtler yine bildik nasihatleri dinlemek zorunda kalmıŖtır. Yani yine KŪrde verildiđi kadarına razı olması, aksi takdirde devletin sopasının daha gūlŪ baŖına ineceđi bol bol anlatılmıŖtır.

* 18 Ekim gūnŪ mecliste kabul edilen Toplu İŖ İliŖkileri Kanunu Tasarısı iŖi sınıfının Ŗnemli gūndemlerinden birisi. Zira bu yasa, sendikal hareketin tasfiyesini ve sistem eksenli bir Ŗrgūtlenme modeliyle yeniden iŖlevlendirilmesini hedefliyor. Meclisten gemeden Ŗnce yasaya karŖı Meclis'e yŪrŪmek isteyen **DİSK** ve **Sendikal Gū Birliđi Platformu** ūyelerine polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. İŖilerin yŪrŪmekte ısrar etmesi ūzerine, polis 3 kez gaz bombası ile saldıarak ok sayıda iŖiyi yaraladı.

Tezkerenin meclisten geirilmesinin ardından...

Avcılar'da nefret saldırısının ardından protesto...

* Cumhurbaşkanı A. Gül tarafından onaylanan il emniyet müdürleri kararname kapsamında Sêrt (Siirt)'ten Amed'e transfer olan emniyet müdürü **Recep Güven**, "görev"ine başlar başlamaz, "olay yaratacak" açıklamalar yaptı! "*Dağda ölen teröriste ağlayamıyorsanız insan değilsiniz*" diyen bu yalancı, ikiyüzlü katil, '90'lı yıllarda Amed'de istihbaratta yer almış ve Sêrt'te emniyet müdürü iken de gerçekleştirilen neredeyse tüm gerilla cenazelerine saldırmış, KCK operasyonları adı altında Sêrt'te düzenlenen operasyonları yönetmişti. Her ne kadar Güven'in açıklamalarının ardından Başbakan dahil olmak üzere faşist parti temsilcileri "esip gürlöse" de, Güven döneme uygun "iyi polis" rolünü oynadığından konumundan bir parça eksilmemiştir.

* Şirnex'te gerilla ile aralarında BDP'li vekillerin de bulunduğu heyetin buluşmalarının söz konusu olduğu görüntülerin ardından BDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılmasına ilişkin tartışmalar "ilk meyvesini" verdi! BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel hakkında süren davadan karar çıktı. Tuncel hakkında 8 yıl 9 ay hapis cezası verildi!

* İstanbul Avcılar'da "kentsel dönüşüm" adı altında gerçekleştirilmek istenen rant savaşında hedef bu kez trans bireyler oldu. Ucuz olduğu için diğer bölgelerden Avcılar'a gelerek, buraya yerleşmek zorunda kalan trans bireylerin yaşadığı bölgeden rant elde etmek isteyenler, burada nefret eylemleri gerçekleştirip, trans bireylere saldırmak istedi. Bu linç saldırılarının ardından birçok yerde protesto eylemi düzenlendi.

* 2012 yılı 18 Mayıs İbrahim Kaypakkaya anması vesilesiyle Çorum'da mezar anmasına katılan 130'u aşkın kişiye Samsun Ağır Ceza Mahkemesi tarafından

soruşturma açıldı. Yıllar sonra ilk defa bu kadar çok kişiye soruşturma açılırken, Kaypakkaya'nın ailesi de soruşturma teröründen nasibini aldı. Tebligatların kişilere ulaştırılması sürecinde okurlarımıza taciz ve tehditte bulunuldu. El altından gizli gizli gerçekleştirilen bu saldırılarla Kaypakkaya'nın hala kendileri için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu gösteren TC devletine yanıtımız, Kaypakkaya'yı sahiplenmeye devam etmek ve mücadeleyi büyütme olacaktır.

* Kaypakkaya'ya yönelik diğer bir saldırı da sanatçı Pınar Aydınlar üzerinden gerçekleştirildi. 10. Munzur Kültür ve Doğa Festivali kapsamında Hozat'ta "**Kızıldere Ağıtı**", "**İbrahim'e Ağıt**", "**Ali Haydar**" ve "**Kırmızı Gül**" türkülerini söyleyen Pınar Aydınlar hakkında "**TKP/ML terör örgütü propagandası yapmak**" suçlamasıyla Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 yıldan 5 yıla hapis istemiyle açılan davada karar duruşması 18 Ekim günü görüldü. Karara göre Aydınlar, 3 yıl içinde Dersim'de tekrar türkü söylerse aynı "suçu" işlemiş olacak ve yargılama sürece; eğer aynı "suçu" işlemezse dava düşecek.

* PKK ve PAJK'lı bine yakın tutsak 12 Eylül'de süresiz-dönüşümsüz açlık grevine başladı. Günden güne açlık grevine giren tutsak sayısı artarken, TKP/ML dava tutsakları başta olmak üzere hapishanelerdeki tüm devrimci, demokrat ve yurtsever tutsak da açlık grevlerine destek verdi. 50'li günlere kadar bu açlık grevini görmezden gelen devlet; açlık grevindekilere B1 vitaminini veremeyerek, tecrit-tretmanı daha yoğun bir şekilde uygulayarak ölümleri hızlandırmaya ve kalıcı sakatlıklar yaratmaya çalıştı. Bu süreçte bir açıklama yapan Başbakan Erdoğan, "**aç kalan yok, yiyorlar**" diyerek, açlık grevi eylemini karalamaya çalıştı. Günlerce halk hemen her gün sokağa çıktı ve "**ölüm değil, çözüm istiyoruz**" dedi.

Çorum anmasına açılan soruşturmaya Ankara'dan protesto

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Eksik olan 94. soru!

Türkiye’deki eğitim tartışmalarının daima başörtüsü ve laiklik odaklı yürütülmesinin amacı: başta öğrenciler olmak üzere bütün kamuoyunun ilgisinin bilinçli bir biçimde farklı alanlara kaydırılıp, egemenlerin sinsi planlarının görmezden gelinmesine neden olabilmektir. Paralı, anti-bilimsel, değişmeyen ve birçok gelişmeye kulaklarını tıkayan Türk eğitim sistemi, egemen sınıflarının canı istedikleri zaman değiştirebileceği pejmürde bir yapıya dönüştürülmüştür. 1997 yılında zorunlu ve kesintisiz olarak adlandırılan 8 yıllık eğitim planı geçtiğimiz zaman zarfında Eğitim Şurası’nın önerisi ile 12 yıla çıkarıldı.

Basın ve bütün kamuoyunda 4+4+4 olarak tanınan bu sistem adlandırılmanın ve olası bütün değerlendirmelerin ötesinde, feodal kalıntıların üzerinde şekillenen geçmiş eğitim sistemlerinin birer kopyası ve nihai tecellisi idi. Ömer Dinçer ve kalemlerini çıkarlarını ve gerçek “öz”lerinin teşhir olmasına yol açan yeni sisteme yönelik algıyı kırabilme amacıyla bütün sorulara-iddialara cevap verdi!

Milli Eğitim Bakanlığı’nın resmi sitesinde yayınlanan dosyada yaş, okul öncesi, yabancı dil, müfredat... gibi birçok konudaki soruların yanıtlanmaya çalışıldığı görülmektedir.

Dosyadaki en dikkat çeken nokta, yetkili erklerin tutumu ve sorulara yaklaşım biçimidir. Birçok konuya değinilirken erkler, çocuk işçiliğinin, zorunlu din dersinin ve erken yaşta evliliğin önünü açan eğitim sisteminden değil de bilimsel-eşitlikçi-parasız bir eğitim uygulamasından bahsediyor gibi çalاکalem cümleler kurmuşlardır. Daha ilk soruda bocalayan yeni eğitim- öğrenim temasını oluşturanlar; hazır bir paket halinde halkın önüne konulan “12 yıllık zoraki eğitim tartışıldı mı?” sorusuna bütün kitle örgütlerinin bunu tartıştığını, zaten halkın büyük bir çoğunluğunun bu yönde bir beklentisi olduğu cevabını verdiler.

Bizi ötekiler ve diğerleri yapan bu “sivil toplum” kuruluşları ve halkın büyük çoğunluğu kimler acaba? 93 sorunun içinde sorulması ve cevaplanması gereken bu soruyu bizler cesaret edip yanıtlamaya çalışalım: **Burjuva basın, gericiler ve özel eğitim sermayedarları...**

Tablonun tamamının daha net görülebilmesi için başka bir soru-cevap konusuna değinelim. Özel okul yönet-

meliği ile ilgili soruya “eğitim sevdalıları” Özel Türk eğitim kurumlarının artık bağımsız ortaokullar açabileceğini duyurdu. Üniversitesi, lisesi paralı olan eğitim sistemi artık ortaokulları da sermayedarların ellerine devredip topyekûn sistemi nakide çevirebilme gayesi içindedir. Yoksul işçi-emekçi ailelerin en temel hakkı olan zorunlu eğitimin, ortaokul devresi de bu şekilde “ötekilerin” ellerinden alınmış oluyor.

Soru(n)lara zorlama cevaplardan bir tanesi de meslek eğitim merkezleri konusunda geldi. Bakanlık “müjdeyi” vererek artık 8. sınıfa bitiren öğrencilerin de meslek eğitim merkezlerine (**çocuk işçiliği okulu**) kayıt olabileceğini bildirdi.

Zorunlu 12 yıl olduğu iddia edilen program, patronları ve kan emicileri memnun edebilmek için işte böylesine ince nüanslarla bezeli. Söz konusu durumda lise sıralarında oturması gereken öğrenciler sömürü çarkının herhangi bir dişlisi olarak öğrenim hayatlarına devam edecek. Kiblesi sömürü düzeni olan eğitim sistemi çocuk işçiliğinin yanı sıra efendilerinin pazarlarını büyütme için yabancı dil eğitimi olan İngilizce’yi ilkököl 2. sınıftan itibaren başlatırken anadilde eğitim talebini çıkarlarını uymadığı için yine görmezden gelmiştir.

Bu minvalde yok sayılan, Kürtçe’nin “yaşayan diller ve lehçeler” başlığı adı altında seçmeli ders statüsünde servis edilmesi tam bir ironidir.

Sorulara verilen bu yanıtlar, devlet aygıtının ve onun üretimi olan programların niteliksizlik ve sığılık bakımından her değişimle birbiri ile yarışır hale geldiğini gösteriyor bizlere. Sınav sistemlerinin, uygulayıcılarının eğitim müfredatlarının adı ve rengi her mevsimde değişiyor fakat velileri sermayedarların önünde boyun eğdiren, öğrenciyi anadilini unutmaya mahkum eden, pejmürde eğitim sisteminin özü hiç değişmiyor.

Milli Eğitim Bakanlığı kendince 93 sualli yanıtız bırakmamaya çalışmış. Oysa onların cevaplayamayacağı, önerilerinde duran bir soru(n) daha var: Kalemlerinin ve sahiplerinin gözünde büyüyen örgütlü mücadelemiz, teşhir politikamız, egemenlerin yanıtlamaktan korktuğu cevabını bütün kamuoyundan gizlemeye çalıştığı 94. bir soru(n) daha var: Varlığımız!

“Güvercin tedirginliğinde” atama beklemek!

Burjuva basında “**This is lahana**” manşetiyle yer alan Tarla Bitkileri, Su Ürünleri ve Marangozcuk gibi bölümlerden mezun olanların ücretli öğretmenlik adı altında okullaşma oranının artmasıyla birlikte öğretmen açığını kapatmak için İngilizce, matematik vb. derslere girerek öğretmenlik yaptıkları ortaya çıkmıştı.

“Dost acı söyler”

Atanamayan öğretmenler olarak Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer’le Şubat ayında da atama yapılması talebiyle 26 Eylül’de bir görüşme alınmıştı. Öğretmenlere farklı branşlarda ders veren ücretli öğretmenlerin durumunu gündeme getirmeleri üzerine, “*O zaman siz gidin ücretli öğretmenlik yapın. Biz de hayvan yetiştiricisini öğretmen yapmayalım*” diyen Dinçer bu sefer de, “*Ben öğretmen olmak isteyenleri, Eminönü’ndeki caminin önünde bekleyen güvercinlere benzetiyorum. Bekliyorlar ki biri önlerine yem atsın. Allah’tan çocuklarım memur olmadılar*” dedi. Egemenler kendi üniversitelerinden mezun olan yaklaşık 200 bin öğretmenin başka işler bulması “öneri”sinde bulunurken; başka mesleklerden kişileri de ucuz işgücü yani ücretli öğretmen olarak istihdam ediyor.

“Yetkinleşinceye kadar atama beklemeyelim”

Lise döneminde milyarlarca para verilerek gidilen dershanelere, alınan özel derslere, üniversite döneminde har(a)ç parasından tatalım da barınma, ulaşım ve yemek ücretlerinin astronomik rakamlara ulaşmasına kadar binbir güçlük altında okunan 4 yıllık lisans programları ve ardından büyük heyecanla beklenen bir türlü yapı(a)mayan atamalar... Gençliğin geleceğine, yiyeceği ekmeğine göz diken egemenler 70-80 bin öğretmen ihtiyacına karşılık “binbir minnetle” 40 bin öğretmen atamıştır. Onu da atanamayanların “**demek ki yeterince yetkin değillermiş ki o 40 bin kişi arasına girememişler**”e vardırıran ikiyüzlü söylemler de bulunmuşlardır.

“Uyduruk bir sorunmuş! Kandırılmışlar!”

Her birimizin çevresinde, akrabaları, arkadaşları arasında üniversiteyi bitirip de “boş(luk)ta kalmış” bir kişi mutlaka vardır. “*İşte bunların hepsi kandırmaca, zira atanamayan öğretmenler diye uyduruk bir sorun çıkarmışlar, herkesi de buna inandırıyorlar*” diyor, çıktıkları her televizyon programında egemenler ve onların sözcüleri. Ataması yapılmadığı için intihar eden, yıllarca atanamadığı

için evlenemeyen, kendi mesleği dışında “her işi yapar hale getirilen” öğretmenleri bir düşünelim... Ya da her gün, her hafta atanamayan öğretmenlerin Türkiye’nin çok çeşitli yerlerinde yaptığı eylemleri bir düşünelim, ailelerin binbir türlü emek ve çabayla büyüttüğü, okuttuğu çocuklarının öğretmen olamadıklarında yaşadığı hayal kırıklığını bir hissedelim. Öğretmen ihtiyacının 70 binden fazla olduğu, egemenler cephesinden bile söylenirken mesele sorunu çözmeye gelince ihtiyacı ucuz işgücü ordusunda bekleyen neferlerden ücretli öğretmen olarak karşılamaya devam ediyorlar.

Biz özelden öğrenci gençlik olmak üzere tüm bir halk gençliğini geleceksizliğe mahkum eden, bizleri **yem bekleyen güvercinler** olarak değerlendiren, öğretmen olarak değil “ücretmen” gören zihniyeti tedirgin edebilme gücünü kendimizde görmeliyiz. Bilmeliler ki, her atamadığı öğretmen birken yüz, yüzken bin, binken milyonlar olup karşısına dikilecektir. Bunu atama beklerken hayatını kaybeden kanser hastası meslektaşları için yapacaklar, bunu her gün iş bulamadığı, mesleğini yapamadığı tüm diğer insanlar için, doğmayan çocukları, evlenmedikleri eşleri için yapacaklar. Üniversite gençliği ve “potansiyel atanamayan öğretmenler” olarak taleplerimizi ortaklaştırmak, bu çerçevede güçlerimizi ve öfkelerimizi birleştirmek zorundayız. Ya atayın bizi ya da atın kendinizi...

Geleceğinin çalınmasına izin verme!

Yeni dönemde okulların açılmaya başlanmasıyla beraber eğitimdeki belirsizlik, bilinmezlik, 4+4+4 ile insanlara sunulan gerici, piyasacı eğitim sistemi olarak kendini gösterdi. Bizler AKP' nin geçmişteki skandallarına daha bir çözüm bile bulamamışken, her gün farklı bir gündemle cebelleşirken AKP boş durmadı elbet, en son skandalı 4+4+4 ile çıktı karşımıza.

Biraz bu 3*4' lük eğitim sisteminden bahsedelim; bir taraftan 5 yaşında çocukluğunu yaşamaması gereken çocuklar, bir tarafta çocukluğunu yaşayamamış ve kendi çocuklarının da aynı şeyi yaşamaması için direnen aileler. Bir tarafta ilk ve orta okulu sorgusuz bir şekilde imam-hatip yapan AKP, dolayısıyla da yer yer elli kişiyi bulan sınıflar. Bir tarafta imam-hatipleri ülkenin gözbebeği yapacağız diyen, sicil kedisinden berbat intihalci Milli Eğitim Bakanı, bir tarafta dersanelerin kapatılacağını söyleyip ders-

hanelerin kurumsallık kazanmasını ve ticarethane zincirlerine dönüşmesini planlayan hükümet, bir taraftan parasız, bilimsel ve anadilde eğitim istedikleri için aylardır, yıllardır hapisanelerde yatan arkadaşlarımız.

Bir tarafta 4+4+4' e boyun eğmeyen ve direnenler. Diğer yandan çocuklarının çocuk yaşta emek pazarına sürülmesini istemeyen, üretmeyen sürekli tüketen, yozlaştırılmış, sorunlarını sahiplenmekten uzak olmasını istemeyen ve kaygılı olan bir halk. Son olarak bir kenarda duran ve bu eğitim sisteminin çocukları için geleceksizlik olduğunu bilip de ses çıkarmayan bir toplum. Ve ben onlara sesleniyorum:

Herşey sizin elinizde, eğer birleşip, birleştirip bu oyuna bir dur demezsek bu çocuklar yarının işsiz olup, bugünden geleceğini kaybetmiş olarak çıkacaktır karşımıza...

(Ankara' dan liseli bir YDG' li)

Elbet bir gün...

Devletin üniversitelerin birinci öğretim ve açık öğretimde öğrenim gören öğrencilerden alınan harçları kaldırma mantığının içersinde parasız eğitim anlamı bulunmamaktadır. Parasız eğitim, harçların kaldırılmasıyla gerçekleşen bir durum değildir. "Parasız eğitim geldi" denilmesi için öncelikle 2 milyon öğrencinin barınma, beslenme, ulaşım, akademik harcamaları giderilmelidir. Harçlar kaldırıldıktan birkaç ay sonra üniversitelerde gerçekleşen yemek zamları bunun bir kandırmaca olduğunu açıkça göstermiştir. Ege, Kırkkale ve İstanbul Üniversitesinde yemeklere yapılan % 85' lere varan zam, harçların kaldırılmasına alternatif sömürü kapısı olarak da devreye sokulmuştur. Üniversitelerde öğrencilerin harcamalarını karşılamaları için devlet tarafından uzun vadeli krediler verilmektedir. İş garantisi olmadığı da dikkate alındığında üniversite biter bitmez daha iş bile bulmadan sürekli faiz işleyen bu kredileri ödeme zorluğu altında kalınmaktadır.

Eğitime tefeci mantığıyla yaklaşım öğrencilerin tüm yaşından kâr sağlamaya çalışan devlet, kendini sevdirmeye boşasına boşa girmiştir. Öğrenciler çok iyi bilir eğitimin parasız olmadığını. Hele bir gidin de üniversitelerde öğrencilere sorun bakalım, parasızlıktan okulunu bırakmak zorundan kalan, 5 gün çalışıp 2 gün okula gidenler, para kazanmak için inşaatta çalışmayı göze alan ve iş cinayetine kurban gidenler, evinde aç kalmamak için öğlen biten okulda akşam yemeğini bekleyenler... İşte parasız eğitim... İnsanlar liseden itibaren şu düşünceye kapılır; "yakın bir yere yerleşirsem yurt çıkar,

bir de iş bulursam rahat ederim." Öğrenciler için rahat, karınını doyurma ve yatacak yer bulma durumudur. Öğrencilerin sırtından palazlanan firmalar, özellikle giyim mağazaları ve AVM' ler bilir ki, öğrencinin işe ihtiyacı var, hemen part-time çalışma mantığını devreye sokar. Part-time denilmesine aldanmayın! Tüm firmalarda çalışma koşullarını istedikleri zaman esnetebiliyorlar; çalışmadığı taktirde de işten çıkarılmalar başlıyor. Bu arada sigortadan bahsetmedik. Part-time çalışıldığı zaman bile yapılması gereken sigorta hiçbir zaman yatırılmıyor. Dedik ya üniversiteye, eğitime tefeci mantığıyla yaklaşan devlet bunu her zaman yapacaktır. Çünkü sistem buna müsaittir. Bizim ise buna karşı yapacağımız örgütlü ve istikrarlı şekilde mücadele etmektir.

Bu mücadele sadece üniversitedeki koşulları düzeltmek için değildir, ileriki zamanları da düşünmek ve örgütlü mücadeleyi yaşamın her döneminde zorunlu bir ihtiyaç haline getirmektir. Sömürü ve talan her taraftadır, baskı politikaları, asimilasyon ve katliam her zaman vardır; ama çözüm örgütlü bir mücadele perspektifinden geçmektedir.

Devletin iğrenç ve çirkin yüzü ortada; parasız ve anadilde eğitim taleplerine yıllarca hapis, yemek zammı protestosuna gözaltı, tutuklama... Payımıza düşen bunlar.

"Eğitim parasız oldu" diyen ve köşelerinde rahat rahat yapılan sözde yazarlar-gazeteciler üç maymunu oynamaya devam edin! Beylerinizin eteklerine yüz sürün. Elbet bir gün mücadelemiz kazanacaktır, bu apaçık ortadadır. İşte o zaman başınız iki elinizin arasında olacaktır.

(Bir YDG' li)

YÖK tasarısına giriş niyetine...

“Yeni bir yükseköğretim yasasına doğru” başlıklı YÖK’ün yeniden tanımlandığı bir yasa tasarısı, kamuoyuna tartışılması için açıklandı. Tasarının başından sonuna kadar, YÖK’ün ve üniversitelerin yeniden yapılandırılması ve içeriğinin neo-liberal düzenlemenin “güzide” bir örneği olarak karşımıza çıkıyor.

Allayıp pullayarak karşımıza çıkan tasarı, öğrenci gençlik için bazı yenilikler doğursa da gibi esasta ciddi hiçbir yenilik getirmediği gibi, büyük hak kayıplarına da kapı aralanıyor.

Tasarının bir bütün ne getirdiği, şüphesiz bu köşenin hacmini aşan ancak bir o kadar da yerine getirilmesi gereken bir çalışma olarak karşımızda duruyor. Bu çalışmayı daha sonraya bırakarak, tasarının belirli noktaları üzerinde duralım.

Tasarıyla birlikte 3 farklı yükseköğretim kurumu öngörülüyor. **Birinci olarak**, devlet üniversiteleri; **ikinci olarak**, vakıf üniversiteleri; **üçüncü olarak** da özel üniversiteler. Buradaki yeniliğin son madde olduğu açık... Hepimizin özel üniversiteler olarak kodladığı üniversitelerin yasal statüsü vakıf üniversiteleri, ancak yeni tasarıyla özel üniversitelerin kurulmasının önü sonuna kadar açılmıştır. Farklı bir bakış açısından bu maddenin yeni getirdiği bir şey olmadığı da vurgulanabilir ne de olsa adım başı bir “vakıf üniversitesine” denk geliyoruz. Ancak Türklükleri ile her fırsatta övünen, bunu halk yığınlarına karşı bir saldırı argümanı olarak kullanan Türk egemenleri, konu efendileri olduğunda ulusal gurur namına en ufak bir şey bile göstermiyorlar. Emperyalist tekellere ülkenin kapılarını sonuna kadar açan Türk egemenleri, bunu üniversiteler ayağında da gerçekleştirmek için bu tasarıya yabancı üniversitelerin açılabilmesini eklemiş bulunuyor.

Üniversitelere yönetim kademesi olarak (burada da belirli şartlar ve geçiş aşaması düşünülmüş) Üniversiteler Konseyi (ÜK) düşünülüyor. Tasarıda 11 kişi olarak düşünülen konseyin bileşenleri şöyle sıralanıyor: 5 üye öğretim görevlileri arasından, 2 üye Bakanlar Kurulu tarafından, 2 üye de YÖK tarafından seçiliyor. Öğrencilerin bu konseyde temsil edilmesinin esamesi bile okunmazken, bu 9

kişi, mezun olan öğrencilerden birisini de ÜK içine seçebiliyor. Bunun nedenine dair bir açıklama bulunmazken, tasarıda karşımıza esas sürpriz on birinci üyenin seçiminde çıkıyor. Bu son üyeyi yine 9 kişi seçiyor ve seçilme kriteri de üniversite hangi ilde bulunuyorsa o ilin en yüksek vergi vereni ya da o üniversiteye en fazla “bağış” yapanı olarak belirleniyor. Bu son temsilcinin sermayenin temsilcisi olmasının ötesinde her ne kadar oya vurulduğunda 1/11’lik oranı gösteriyorsa da gerçekte temsil ettiği oran her şey yolundayken % 100’dür. Çünkü yeni tasarı, üniversite gelirlerinin YÖK’ün belirlediği bir bölümünü kendilerinin finansman etmesini öngörüyor. Doğallığında da bu seçilen “bağışçının” düşünceleri belirleyici bir pozisyonda olacaktır.

Konu öğrencilerin üniversitelerin yönetiminde söz sahibi olması olduğunda ÜK’larda temsil edilmediğini görüyoruz. Rektör atamalarının yapılması konusunda farklı görüşler olduğunu görüyoruz. Görüşlerin birincisinde öğrencilerin temsiliyeti söz konusu bile değilken, ikinci görüşte öğrencilerin temsiliyeti yoktur. Sadece ilk seçenek için öğrencilerin temsiliyetinin de tartışıldığına dair bir vurgu var.

Bir kere **üniversitelerin esas özneleri öğrencilerdir**. Öğrencilerin geleceğinin belirlendiği, bir tasarının oluşturulması sürecinde bile fikirleri alınmamışken, rektör seçimlerinde öğrencilerin de görüşünün alınmasının tartışılması, her şeyden önce öğrencilere yönelik, en hafif deyimle, yok saymayı içeriyor. Kaldı ki bu başlıkta tartışılan öğrenci temsiliyeti de, öğrencilerin pek de itimat etmediği Öğrenci Konseyi’nin başkanı olması da ayrı bir inciyi oluşturuyor. Öğrenci Konseyi başkanının orada bulunması, öğrencilerin iradesinin yansıdığını göstermez.

Bize ayrılan sayfanın sonuna geldiğimizde, daha konunun özüne bile inmediğimiz görülüyor. Dediğimiz gibi daha detaylı bir irdelemeyi mutlaka yapacağız. Öğrencilerin yok sayıldığı eski düzenden, sofranın süsüne terfi eden bu tasarıya karşı öğrenci muhalefetini örgütlemek boynumuzun borcudur.

Eğitimde yeni bir adım:

Formasyon kaldırıldı!

Fen-Edebiyat Fakültelerinin asıl amacı bilim insanları yetiştirmekken; bugün bu öğrencilerin sadece öğretmenliğe yönlendirilmesi eğitim sisteminin ne kadar çarpık ve anti-bilimsel olduğunu gözler önüne seriyor.

Elemeli sınav sistemleri ile sermayeye para akıtmak zorunda bırakılan öğrenciler; doğallığında üniversitede belli bölümleri tercih etmek zorunda bırakılıyor. Eğitim fakültelerinin puanlarının yüksek olmasından kaynaklı da puanı yetersiz olan öğrenciler Fen- Edebiyat Fakültesi okuyup daha sonra herhangi bir üniversiteye “**gerekli parayı**” akıttıp öğretmenlik yapabileceğine dair formasyonu alıp öğretmen olunabilir diye düşünüyorlardı.

Lakin Fen Edebiyat Fakülteleri öğrencilerinin, formasyon alması engellendi ve şu an devlet, Fen Edebiyat Fakültesi öğrencilerine açıktan işsizliği, geleceksizliği dayatıyor. Bu bölüm öğrencileri devlet güvencesizliği altında çalışmayarak özel sektöre yani dershanelere ucuz iş gücü olarak sunuluyor.

Fen-Edebiyat Fakültelerinin asıl amacı bilim insanları yetiştirmekken; bugün bu öğrencilerin sadece öğretmenliğe yönlendirilmesi eğitim sisteminin ne kadar çarpık ve anti-bilimsel olduğunu gözler önüne seriyor. Bugün Fen Fakülteleri'nde gösterilen sadece kanıtlanmış ve artık tartışmaya yer bırakmayacak teorem ve ispatlardan oluşan derslerken bu ezberci eğitim bilimsel diye yutturulmaya çalışılıyor.

Meselenin bir diğer yanı ise; devrimcilerin ve biz YDG'lilerin “**formasyon hak mıdır, değil midir?**” tartışmasını nasıl yürüteceğidir. Bir Fen Edebiyat Fakültesi öğrencisi mezun olduğunda milyarlarca para karşılığında formasyon alırken, formasyonun bir hak olduğunu belirtmek gerçekleri görememekle alakalı bir durumdur.

Çünkü devrimci literatüre göre hak, para karşılığında satılan veya alınan bir şey değildir. Bizce formasyonun hak olduğunu belirteceğimiz koşullar elemeli sınav sisteminin

kaldırıldığı ve Fen Edebiyat Fakültelerinin bilim insanları yetiştirme gayesinde olup öğrencilerin öğretmen olmaya zorlanmadığı ya da zorunda bırakılmadığı sadece kendi isteği doğrultusunda herhangi bir ücrete tabi olmadan aldığı zamandır.

Atanamayan öğretmenlerin baskısı her platformda karşısına çıkan Milli Eğitim Bakanı Dinçer, atama sorununun asıl sebebinin gereğinden fazla öğretmen adayı yetiştirilmesi olduğunu belirtmiş ve bunun için Eğitim Fakültesi, Açık Öğretim, Fen Edebiyat'ta öğretmen yetiştiren bölümlerin kontenjanlarının düşürülmesi ve yeni öğrenci alınmaması gerektiğini ifade etmişti. Bugün Türkiye'deki bütün okullarda öğretmen açığı varken kontenjanların sayılarının düşürülmesi yerine ataması yapılırsa bu sorun belki de bu kadar hissedilmeyecek. Ancak devletin sorunu çözmek istemediği açıktır. Bir öğretmeni kadrolu işe alıp 2000 lira vereceğine ücretli alıp 650-800 liraya mal etmeyi tercih ediyorlar.

Güvencesiz ve sigortasız çalışmak zorunda bırakılan bir öğretmen profili çıkartıyorlar karşımıza. Eğitimi ticarethaneeye çeviriyorlar derken tam olarak işaret ettiğimiz noktada burada karşımıza çıkıyor. Okullar fabrika tarzına dönüşürken, öğretmenler fabrikadaki en ucuz işçi adayları, öğrenciler de o üretilen eşyaya en çok para verip talip olan müşteriler oluyor.

Formasyonun kaldırılmasının ardından yapılan bir başka açıklama ise şu an Fen Edebiyat Fakültelerinde okuyanları etkilemeyeceği, yeni kazananlar için olduğu idi. Lakin 2012 Haziran'ında mezun olan bir Fen Edebiyat Fakültesi öğrencisi için formasyon amacıyla başvurduğu üniversitelerin kontenjan sayıları gözler önünde duruyor.

Hacettepe Üniversitesi formasyon vermiyor, Ankara Üniversitesi 200 öğrenciye formasyon veriyor, Diyarbakır Dicle Üniversitesi 150 öğrenciye formasyon veriyor... Bu koşullarda şu an Fen Edebiyat okuyan öğrencilerin formasyon için sıraya girmesi gerekiyor.

Önümüzdeki 10 yıl içinde kendisine sıra gelmesini beklemekten başka çaresi kalmıyor. “*Haydi, Fen-Edebiyat Öğrencileri Formasyon Alacağız, Hedef 2023*”...

YDG olarak formasyonun kaldırılmasına dair daha fazla tartışma yürütüp gündemimize almamız ve bu noktada kafa açıklığına sahip olmamız gerekiyor.

18'lik mi olsun, 21'lik mi?

Yoksa küreklik mi, idamlık mı?

Yine seçim tartışmaları başladı, egemenler evlerinde hesaplarını yapmış, şimdi çarşıya uydurma derdindeler anlaşılıyor. Milletvekili seçilme yaşı 18 mi olsun, 21 mi olsun, gençler askerliğini yapmış mı olsun, askerlikle ilişkisi bulunmayan sıfatında mı olsun, bize soran yok. Lakin biz yine de anlatalım merakımızı.

Tartışma başta Erdoğan olmak üzere AKP'li vekillerin imzasını taşıyan, başka değişiklikleri de içeren ama esasta milletvekili seçilme yaşını 25'ten 18'e düşürmeyi amaçlayan anayasa değişikliği teklifinin meclis başkanlığına sunulmasıyla başladı. Sözün özü AKP, "*derdimiz tasamız gençleri siyasete katmak etkin bir rol almalarını sağlamak*" diyor, "*demokratik ülkelerde de böyle oluyor*" diyor, eğer istersek "*örnek olarak 19 tane ülke bile sayabileceğini*" söylüyor. CHP de kafadan karşı çıkıyor tabii, neymiş efendim gençlerimiz daha ufak tefecikmiş, tecrübesizmiş, onların kafasındaki modele göre askerliğini yapmadan olmazmış. Askerliği de işin içine katınca kendi buldukları formül 21 imiş, aşağısı kurtarmazmış! Diyor diyor da bunlarla da kalmıyor, "*AKP hele gerekçelerini açıklasın yine karşı çıkarız*", pardon kalemim sürmüş, "tartışırız" diyorlar.

Geçenlerde bu konuya dair okuduğum bir haberin başlığı şaşırttı beni. "**CHP'li Gençten 18 Yaş Teklifine Tepki**". Bir an gözlerime inanamadım, CHP adına şu çok tecrübeli işgüzarlardan değil de bizim kuşaktan bir genç çıkmış, iki kelam etmiş zannettim, ama tabii ilk satırdan anladım o gencin aslında genç olmadığını, onun bir Kamer Genç olduğunu. Ka-

mer Ağa da Tayyip efendinin kişisel ihtiraslarıyla açıklamış mevzu. Akrabalardan 18 yaşındaki çocuklarını toplayıp milletvekili yapacakmış da böylece ömür boyu maaş bağlatacakmış torun taklavata. Sonra Bekir Bozdağ çıkmış sahneye "karagözüm karagözüm" demiş, dünyada 19 ülkede seçilme yaşının 18 olduğunu hatırlatarak "**Onların gençlerinin aklı yetiyor da, Türk gençlerinin mi aklı yetmiyor? Hem Fatih İstanbul'u fethettiğinde 21 yaşındaydı**" diyor. Orta oyunu gibi hakikaten, sanırsınız mizah dergisine çalışıyor bu efendiler.

İşin eğlencelik kısmını bir kenara bırakır da esas mevzu ya gelirsek; vaziyet ciddi arkadaşlar. Bu kendini bilmezler, köhnemiş sistemleri dara düştüğünde 18 yaşından küçüklerin dahi mahkemelerde yaşlarının büyütülerek asıldığı, güncel haliyle 2.800'ü aşkın öğrencinin hapishanelerde olduğu, politik tutsakların çokluğu konusunda dünya birinciliğinin itina ile korunduğu bu ülkede pişkince gençleri siyasete katmaktan söz ediyor, demokrasıcılık oyunu oynuyorsa burada bir **samimiyetsizlik** vardır. Eğer bu kendini bilmezler gençlerin nasıl bir cendere içerisinde olduğunu görmeye çalışmak, mevcut haliyle sınav sisteminin ve eğitim sektörünün durumunu gündeme koymak yerine; gençlerin politikleşmesinin, hakkını aramasının, sözünü söylemesinin önüne nasıl geçeceklerinin, azıcık önündeki kitaptan defterden başını kaldırp sesini çıkartmanın tepesine hangi akıl almaz "terörist" yakıştırmalarıyla, sindirme metodlarıyla bineceklerinin derdine düşmüşken, çıkıp gençleri siyasete katalım demek ikiyüzlülüktür.

Veya hangi demokrasiye sığar ki o çok kıymetli demokrasıcılık tartışmalarının dahi iki bilemedin üç tane "parti lideri"nin hegomonik popülaritesinin sınırlarının dışına çıkarmıyor olması. Bu koşullar altında üç tane genç meclise girmiş girmemiş ne yazar, genç olmayan vekillerin kaçınıyoruz ki, demokratik anlamda iradesi ile birlikte mecliste olan.

Yok arkadaşlar, bu aşağılık oyun samimiyetsizlikten, iki yüzlülükten ibaret bir maskeleyen bir makyajlamadır ancak. Nereden baksan tutanın elinde kalan faşizm piyesinin son perdeleri, kendini tazeleme çabalarıdır. Ancak ve ancak bu sistemin muhaliflerinin, yani devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin var ettiği alanlarda gençlerin sözünü söyleyebileceğinin, politikanın öznesi olabileceğinin resmidir bu tablo. Zaten bundandır bu rol çalma çabası, devrimci, demokrat ve yurtsever gençleri hapishanelerin öznesi yaparken demokratik alana taş koyarken; riyakârca, aynı düzen içinde "**gençleri siyasete katma**" söylemi, nerden baksan tutarsızlık, nereden baksan ahmakçadır, NAFİLEDİR BU ÇABA. (Bir YDG'li)

Denge Ciwanan

Politik ve pratik açlığımızı gidermek için...

İçerisinden geçtiğimiz süreç, emperyalizmin ve bir bütün hâkim sınıfların “yönetme” sorunuyla karşı karşıya buldukları bir dönem. Avrupa, Kuzey ve Güney Afrika, Ortadoğu gibi birçok bölge direniş sahası, “kaynayan kazan” olma özelliği taşıyor. Bu isyan dalgasından nasibini alan Türk devletinin de tutumu, temsilcisi olduğu sınıfın karakterinden kaynaklı elbette kendisinin zararına olacak her türlü gelişmeye karşı daha fazla inkâr, sömürü ve kan olarak somutlanıyor.

Kürt Ulusal Hareketi ile gerilla alanında girdiği savaşta büyük bir yenilgiye uğrayan Türk devleti, inkâr siyaseti yürüterek “iki yüzer üç yüzer kişilik terörist grupları ablukaya almış”, inkar edemeyeceği yerlerde başta medya organı olmak üzere üç maymunu oynamıştır. Halka “gerçekleri” objektif olarak aktarmamada yeminli olan burjuva-feodal basın, PKK’li ve PJAK’lı tutsakların 12 Eylül’de başlattıkları açlık grevi sonrasında körler diyarına, dilsizler ülkesine park etmiş görünüyor.

Yüz yıllardır imha, inkâr ve asimilasyona karşı direnişte olan Kürt ulusuna yönelik Türk devletinin açılımları; yok sayma, gözaltı, tutuklama ve katliam olsa da, Kürt ulusunun haklı, meşru taleplerinin önüne geçememiş, bu talepleri dindirememiştir.

Gelinen aşamada sayıları bine yaklaşan yurtsever tutsağın “PKK lideri Abdullah Öcalan’ın sağlık, güvenlik ve özgürlük koşullarının sağlanması ile Kürt ulusunun anadilde eğitim ve savunma hakkının kabul edilmesi” talebiyle başlatmış oldukları süresiz dönüşsüz açlık grevi -sistemin, açlık grevlerinin sesini kısma yönlü tüm çabalarına rağmen- ülkemizdeki politik durumun ana hatlarından birini oluşturuyor. Açlık grevlerine yönelik tavır ve tutumumuz (talepleriyle birlikte de ele alındığında) her şeyden önce insani bir görev ve sorumluluk olarak karşımızda durmaktadır.

Kürt halkıyla ilişkilene düzeyimizi artırdığımız, bağlarımızı güçlendirdiğimiz gerçekliği, açlık grevindeki dayanışmamızdan beslenecektir. Ancak örgütlü olduğumuz birçok alandaki pratiğimiz henüz istenilen düzeyi ve istikrarı yakalamış görünmüyor. Açlık grevine verdiğimiz destek ne yazık ki alanlarımızda var olan eylemlere, örgütlü yoldaşlarımızın bir kısmının katılmasıyla sınırlı kalmış, yeni tanıştığımız insanları bir tarafa bırakalım, uzun süreden beri ilişkide olduğumuz kitlemizi, konu etrafında daha duyarlı hale getirmeye

yönelik hatırı sayılır bir çalışmamız olmamıştır.

Bu politika etrafında yapacağımız çalışmaların, içimizde önemli bir sorun olarak tespit ettiğimiz şovenizmi kırmaya yönelik nüveleri barındırdığımız bildiğimiz halde ortaya çıkan somut durum çok başlıklı bir özeleştirme vermemiz gerektiğini bizlere hatırlatıyor.

Dahil olduğumuz 11 Kasım Şölen çalışmalarımızla birlikte yoğunlaştırdığımız kitle faaliyetimiz bize bir hareket kazandırmış olsa da, bu hareketimizi ilişkide olduğumuz kitleyi genelde tüm politikalarımız, özde ise açık grevi talepleri doğrultusunda yönlendirebildiğimiz ve yakınlaştırabildiğimiz oranda başarılı sayılır, örgütlülüğümüzü güçlendirebiliriz.

“Bizler karkancı yılda, Partizan geleneğine yakıştır bir tarzda, cüretli bir adım atarak çalışma alanlarında azımsanmayacak bir kitleyi harekete geçirdik ancak şölen çalışmasına yoğunlaşmışken; “en iyi şölen çalışmasının” var olan ve gelişen politik gündemlere ilişkin aktif tavır geliştirip, bunu da şölen çalışmasıyla başarılı bir şekilde birleştirebilmekten geçtiğini akıldan çıkarmamalıyız. Bu durum anda en zayıf halka olarak Suriye’ye yönelik savaş tezkeresiyken, yarın kent-sel dönüşüm adı altında yıkım saldırıları veya ertesi gün herhangi bir saldırganlık (zam, Alevilere, Kürtlere vb.) olarak ortaya çıkabilir.”

Özgür Gelecek gazetesinin Pusula köşesinden yaptığımız bu alıntı genel olarak örgütlenme çalışmalarımızın tarzına işaret etmekte ve içerisinde bulunduğumuz durum, daha dikkatli okumamızı gerektirmektedir.

Açlık grevi konusunda politik ve pratik anlamda sürecin gerisinde kaldığımızı kabul etmeli ve sürece tez elden müdahil olmamız gerektiğinin bilinciyle hareket etmeliyiz. Kolluk kuvvetinin bir bütün yurtsever harekete yönelik tutumu, kendisini açlık grevlerine yönelik gerçekleştirilen eylemliliklerde de göstermiştir. Bazı açlık grevi eylemlerinde kolluk kuvveti ve kitlenin arasındaki çizgiler netleşmiş, aradaki fark daha belirgin bir hal almıştır.

Bu durum bizlere gerçekleştirilecek olan eylemlerin renk ve biçiminin kodlarını taşımıştır. Bizim YDG olarak örgütleyeceğimiz, dahil olacağımız eylemler, içerisine kitleyi de katılabildiğimiz militan eylemler olmalıdır. Ancak bu şekilde, iddialarımız yere daha sağlam basar, doğru bir örgütlenme tarzı yakalanır.

ÊDÎ BESE! Em perwerdahiya bi zimanê xwe dixwazin!

Ülkemiz coğrafyası çok ulusludur. Ancak TC tek bir ulusun varlığının esasları üzerine inşa edilmiştir. Hal böyle olunca Türkler dışındaki diğer ulus ve ulusal azınlık halklarının varlık koşulu, diğerinin egemenliğine dayalı baskı ve asimilasyon mekanizması altında ezilip, içten içe yok olma sürecini yaşamaktadır. Ulusların kendi anadillerinde eğitim almaları, eğitim dillerini tayin etme hakkı; kültürel mirasları olan dillerini korumaktan öte bilimsel olarak da kanıtlanmış olan, bireylerin başarı veya başarısızlıklarında büyük bir rol oynamaktadır.

Ülkemizde ilköğretime başlayana kadar tek Türkçe kelime bilmeyen birçok çocuk var. Yalnızca anadilinde konuşabilen ve en önemlisi anadilinde düşünebilen bu bireylerin vatandaşı oldukları ülkenin en temel görevi olan eğitim haklarını, henüz bilmedikleri ülkenin egemen diliyle almaları, egemen dille düşünmeye zorlanmaları bu çocukların başarılı olma ihtimallerini çok büyük oranda düşürüyor. Zaten eğitim sisteminden kaynaklı düşünememe yetisi bireylere enjekte edilirken anadil yönünden de darbelenmektedir.

Anadilde eğitim talebinin bir diğer haklı gerekçesi ise; ulusların kültürel mirası olan dillerini kuşaktan kuşağa aktarabilme, yaşatabilme haklarından gelmektedir. Bir dil iletişim aracı olmaktan çok daha öte bir kültürün gizlendiği, biriktirildiği sandıktır. Öyle kelimeler vardır ki anlamı sadece o dile mahsustur, çevirisi yapılamaz. Öyle duygular vardır ki başka kelimelerle anlatılamaz.

Uluslararası Azınlık Hakları Grubu (MRG), “**Türkiye’nin Eğitim Sistemi’nde Azınlıklar**” başlıklı raporunda, Türkiye’deki eğitim sistemini azınlık haklarını inkâr ederek bu grupları asimile etmek, Türklük kimliğini ve milliyetçiliğini teşvik etmeye çalışmakla suçluyor. Evet, bunu Kürtler, Lazlar, Araplar vb. halklar çok iyi biliyorlar.

AB müzakere süreci çerçevesinde Türkiye, Anayasa’nın yasaklı anadil maddelerinde sözde adım atmak için, “*düşüncelerin açıklanmasını ve yayılmasını*”, “*yayın yapılmasını*” düzenleyen 26. ve 28. maddelerinde değişiklikler yapmıştır. 3 Ekim 2001’de çıkartılan kanunla bu maddeler anadil ile ilgili yasaklardan arındırılmıştır. Ancak anadilde eğitim ile ilgili 42. madde yerli yerindedir. Zaten devlet, söz konusu değişiklikleri Türkçe dışında başka anadillerde eğitim için değil; Türkçe dışında başka dillerde yayın, kurs eğitimi gibi faaliyetlere dönük yapmıştır.

Kürtçe kurs açmaya çalışan ve Lazca dergi çıkaranların başına gelenleri göz önüne aldığımızda, devletin, anadilde eğitim hakkını bir tarafa bırakalım, farklı ulusal dillere karşı ne denli tahammülsüz olduğu ortada. Daha dün kadar açılım paketleriyle “*herkes hak ettiğini alacak*” diyen Burhan Kuzu (Anayasa Komisyonu Başkanı olur kendisi), yasaların üstünlüğüyle naralar atan zevat, Kürt halkının anadil talebini “*şeytana uymak*” olarak değerlendiriyor.

Bir ulusun anadil talebinin ülkeyi böleceğini savunuyor. Kendi başkanının da böyle düşündüğünü rahatlıkla söyleyebiliyor. Bu faşistler, 10 yıldır ülkeyi sömürmeleri yetmiyor gibi “demokrasi getirdik” palavralarıyla ezilen halkları kandırmaya çalışıyorlar. Özellikle de T. Kürdistanı’nda hayata geçirdikleri/geçirmeye çalıştıkları imha, inkâr, asimilasyon, katliamlarla hak istemeyi, haklı olana sahip çıkmayı engellemeye çalışıyorlar.

AKP de önceki hükümetlerden farksız olduğunu her konuda ortaya koyuyor. Darbe dönemlerinde olduğu gibi her şeyi açık bir şekilde, hukukunu, anayasasını, yasadını yok sayarak halka zulmetmeyi kendince meşru görüyor. AKP kendi içinde de tek sesliliği oluşturmuş; katliamcı (**Abdülkadir Aksu**), azıllı bir faşist (**İdris Naim Şahin**), yarıdöner **bir başbakan yardımcısı**, “tekleyen” **bir başbakan** ve iblislerin diyarından gerçek yaşamda vücut bulmuş bir **“Kuzu”**.

Hal böyle iken demokrasiden bahsetmek ve demokratik çözüm beklemek biz ezilen halklar için hayalcilikten öteye geçmez. Ezilen halkların, faşizm var olduğu sürece haklı olamı zorla almaktan başka çaresi yoktur.

Amed YDG

“Lambadadaki Cin”i tanıyoruz!

Roboski katliamının üzerinden 10 ay gibi bir zaman geçti. Keza günlerle, aylarla, yıllarla unutulmayacak olan bu kanlı tablo, katliam insanların bilinçlerinde yer tutuyor/tutacak. 10 ay gerisine dönersek nasıl bir sürecin işlediğini, halk ve devlet nezdinde nasıl karşılandığını görürüz.

Katliam günü halkta büyük bir öfke açığa çıktı. Halkımız hesap sormak için sokaklara döküldü. Yine şaşırmayacağımız bir durum olagelen burjuva-feodal medyada sessizlik kendini koruyordu. Katliamdan günler sonra burjuva-feodal medyada bunun yansımalarını, izlenimini yeni yeni görmeye başladık. Peki, bunun egemenlerin dönem sözcüsü AKP hükümeti ve diğer sistem partileri nezdinde yankısı ne olmuştu? Vele ki tekrar bizleri şaşırtmayan söz ve tavırlarla karşı karşıyaydık. Ancak bu sefer faşizm sözcüleri daha bir pervasızdı. Kanlı elleriyle çizdikleri tablonun üzerine sözleriyle, tavırlarıyla bir fırça daha atıyorlardı. Hüseyin Çelik “Operasyon kazası” deyip geçiştirirken, Genelkurmay Başkanlığı “Ne yaparsın işte, kurunun yanında yaşta yamıyor.” anlamına gelen açıklamalar yaptı.

Tabii ki R. T Erdoğan’ da eksik kalmadı bu kanlı tabloya fırça darbeleri atılırken. Wan depreminde gördüğümüz gibi “*milli birlik ve beraberlik*” naralarıyla yükseltilen milliyetçi konuşmalar ve pratikler, Roboski katliamında da kendini gösteriyordu. Aslında devlet politikalarının tümünde bunu görmekteyiz. Hükümet ilk başlarda sıradan bir olaymış gibi göstermeye çalışıp, “*Bununla ilgili soruşturma başlatılmıştır, biz gerekeni yapacağız*” dedi. Ne yazık ki bu kirli politikalar tutmadı. Çünkü bizler bu söylemleri daha önce de yaşamış, görmüş bir topluluğuz. Kenarı sıkışınca “*siz başka şeyler konuşun, biz hallederiz*” deyip katliamların, haksızlıkların üzerini kapatmaya çalıştıklarını biliyoruz. Roboski katliamının hesabını bu tür politikalarla atlatamazlar artık. Peki, bu sefer ne yaptılar? “*Tamam, o zaman biz konuşmayalım, kapanır mesele*” diyerek kendi hesaplarınıca biz konuşmazsak, medya yazmazsa unutulur zannettiler.

Medya önünde konuşmamaya çalıştılar, gündemi “meşgul” etmesin diye havadan sudan gündemler yaratmaya çalıştılar yani Roboski katliamını unutturmaya çalıştılar. Ama tekrar evdeki hesap çarşıya uymadı. İlerici kesimlerden gelen eleştiriler, eylemler hükümeti köşeye sıkıştırdı. Bu sefer ise iktidarlarının hazmedilmediğini, başkalarının hükümet olması durumunda bu kadar yüklenilmeyeceğinden bahsederdurdular. **Hiç kimsenin amacı Roboski’ yi aydınlatmak değilmiş, bizlerin amacı AKP’yi yıprat-**

makmış! İşte böyle kirli söylemlerle tabanı sağlam tutmaya çalıştılar. Ancak içerden, tabanından bile yüzlerine tokat vururcasına söylemler geliyordu.

Bu sefer ne yaptı egemenler ve uşakları, tabi ki komplot teorilerine sarıldılar. “*Bildiğiniz gibi değil mesele...*” diyerek başladılar cümlelerine. Katledilen insanlara kaçakçılık damgası vurdular önce. Devlete ihanet ettiklerini dile getirdiler. “Kaçakçılık yapan vatan hainidir” dediler. Yetmedi tabii ki, katlettikleri insanların PKK’ yle irtibatı olduğunu söylediler. “Potansiyel suçlu”, “terörist” bunlar demeye getirdiler. Kısacası suçlu katlettikleri insanlardı. Anlayacağımız şu ki yaptıkları katliamı meşrulaştırmaya çalıştılar.

Egemenlerin dönem sözcüsü AKP, bu sefer tazminat meselesine başvurdu. Erdoğan “*Ölenlerin yakınlarına tazminat vereceğiz*” dedi. “Al şu parayı, kapansın bu mesele” pervasızlığı içindeyken Roboskili ailelerin “*Tazminat değil, katliamın hesabını vereceksiniz*” tavrı egemenler ve uşaklarını bir kez daha hüsrana uğrattı. O kadar aciz bir durumdaydılar ki Roboskilileri bahanelerle gözaltına alıp katliama sessiz kalmayanlara gözdağı vermeye çalıştılar. Ancak bugün görüyoruz ki bu politika da faydasız.

Bugünlerde ise gündemde olan TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu bünyesinde oluşturdukları Uludere Alt Komisyonunun 10 aydır aynı yerde sayıkladığı gerçeği. “Çözümün adresi” olarak gösterilen komisyon aylardır “Heron görüntülerini kim değerlendirdi?”, “Hedef tayini kim yaptı?”, “İstihbarat bilgisi nereden geldi?”, “Vur emrini kim verdi?” sorularıyla, soruların cevapsızlığıyla başladıkları yerdeler. Yine şaşırılmayacak bir durum bu... Bugün verilen karar ise eksik bilgilerle raporun yazılacağı noktasında. Kasım ayının ortasına doğru raporun sunulacağı söylendi. Komisyon Başkanı AKP’li İlhan Şener “*İstihbaratı toplayan burası. Uçağı gönderen burası. Devletin kendi iç organlarından elde ettiğimiz bilgiler bizi yeterince aydınlatmıyorsa Kuzey Irak Bölgesel Yönetimi’nden mi yoksa ABD’den alacağımız bilgi mi bizi aydınlatacak? Lambadan cin mi çıkartacağız? Neyse o...*” sözleri ironik gelirken, diğer yandan asıl amacın Roboski katliamının üzerini kapatmaya yönelik olduğunu görebiliyoruz. O lambadaki inin, cinin egemenler ve uşakları olduğunu biliyoruz. Bu yüzdendir ki o ini, cini lambadan, sistemin “çözüm” için alternatif olarak yarattığı Uludere Alt Komisyonu vb. şeylerin çıkarmayacağını da biliyoruz. Lambadaki cini çikarma görevinin bize düştüğünü, hesap soracak olanların bizler olduğunu söylüyoruz ve biliyoruz.

Kurumsallaşmış gerilla savaşının yarattığı sonuç:

TV kanallarının Ankara temsilcileriyle görüşen Büyükelçi Ricciardone, “**Bin Ladin’i yakalayan ABD, Karayılan’ı yakalayamıyor mu?**” sorusuna şu yanıtı verdi: “*Türk hükümetiyle PKK ve Kandil konusundaki tüm istihbarat bilgilerini paylaşıyoruz. Daha da fazlasını önerdik. Biz onlara bunu sunuyoruz. Ancak Türk yetkilileri mücadelelerini yasalara, deneyimlerine göre yapıyorlar. Biz daha da yakın şekilde çalışmaya hazırız. Şu ana kadar PKK’yi askeri açıdan yenmemiş olmamız hem Türkiye’nin hem ABD’nin üzüldüğü bir konu.*”

Büyükelçi Ricciardone’nin açıklamasını değerlendiren Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Ladin’in bulunduğu şartlarla PKK’lilerin bulunduğu şartların farklı olduğunu ABD’lilerin Ladin’i bir evde yakaladığını, PKK’nin ise derin mağaralarda bulunduğunu belirtti.

Komedi en baştan başlıyor. Büyükelçinin “şaka” gibi açıklamaları, bir yandan itiraflarla doluyken diğer yandan da her şeye rağmen (kendileri bile inanmadıkları halde) kuyruğu dik tutma çabasından başka bir şey değildir. İtirafarla dolu diyoruz; çünkü silah güçlerini birleştirdikleri halde “askeri” (biz aynı zamanda siyasi anlayalım) açıdan PKK’yi yenediklerini söylüyorlar. Hal böyleyken, kendileri bütün istihbarat bilgisine hâkimmiş de Türkiye işi ağırdan almıyormuş gibi bir portre çizmeyi de ihmal etmiyorlar. Oysa denklem zaten en başından yanlış kuruluyor, sonrasında da at iziyle it izi birbirine karıştırılıyor.

Bu teklifin altında yatanlar...

Elbette, yüzyıllardır katletmekle, asimile etmekle bitiremediği bir ulusun çıkarlarının bugünkü temsilcisi olan bir hareketin imhası en önemli hedeflerden. Bu bağlamda ABD’nin “Karayılan için teklifte bulunması” bir amaca yönelik de olabilir.

ABD, Türkiye ve Barzani üçlüsünün bölgenin yeniden şekillenmesini sağlamak için önündeki en büyük engel olarak görmüş olduğu, Kürt Hareketini imha etmek için planlar yapabilir. Bölgede planlanan Türk-Kürt ittifakının istenilen biçimde gerçekleşmesi için çeşitli politik hesaplar yapılmaktadır. Bölgede Erdoğan hükümetinin Barzani ile olan sıkı ittifakı da bu bağlamda ele alınmalıdır. Karayılan’ı hedef tahatasına bu amaçla oturtmak isteyebilirler. Ama gözden kaçırıldıkları bir şey var: Karayılan ve Kürt Hareketi, Bin Ladin ve El Kaide gibi bir yapılanmadan hem örgütsel açıdan hem de ortaya çıktığı tarihsel ve toplumsal koşullar bakımından ve de mücadele yöntem ve biçimleri bakımından çok farklıdır.

Ricciardone: Yakalayalım!

Erdoğan: İmkansız!!!

At iziyle it izi birbirine karıştırılıyor demiştik

Yani Usame Bin Ladin ve Karayılan’ın karşılaştırılmasından bahsediyoruz. Şöyle ki; Bin Ladin’in ortaya çıkışı koşulları ve devamındaki süreci bir dolu belirsizlik ve manüplasyonu içeriyor. Politik hedefleri ve mücadele süreci ve de evrildiği nokta kararsızlık, tutarsızlık ve hasmıyla içiçeliği barındıran yönlerle doludur. Bu anlamda Ladin’in genetik kodlarına hakim olma koşul ve olanakları ABD açısından vardır. Ayrıca bu hareketi içerden manüple etme olanak ve koşullarına da sahip olduğu bir sır değildir. Bin Ladin’in katledilme sürecinin nasıl olduğu bunun gerçekleşmesi sürecinin neleri içerdiği de hala bir muammadır.

Bir yandan türlü türlü dolap çevirdikleri halde üstesinden gelemedikleri politik hedefleri ve programı belli oranda net ve hedef kitleleriyle kaynaşmayı sağlamış ve bambaşka bir örgüt modeli ve mücadele yöntemleri oluşturmuş bir ulusal kurtuluş hareketinden bahsederken, nasıl olup da insanların, (hadi Bin Ladin taktiğiyle ele geçirilebileceğine ikna olduk diyelim) Karayılan’ın yakalanmasıyla beraber PKK’yi çökertebileceklerine inanmalarını bekliyor?

Üstelik 1999 yılında örgütün kurucusu, lideri, hatta her şeyi olan kişiyi yakaladılar. Prestij kaybına uğratmak için, ellerinden gelen bütün aşağılık yöntemleri kullandılar. Ne oldu? PKK zayıfladı mı, güç kaybına uğradı mı, dağıldı mı? Gerillaların tümünü imha etmeyi, tüm kadrolarını hapse koyarak PKK yi bitirmeyi planladılar. Planlarını hayata geçirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Dağda güçlerinin yettiği kadarını ölümsüzleştirdiler. KCK adına binlerce Kürt siyaset insanını hapishanelere koydular, ne oldu? PKK güç kaybı yaşadı mı? TC yöneticilerinin bir şey çok iyi anlaması gerekiyor: Kürt sorunu ülkede ve bölgede çok önemli bir sorundur. Gelmiş olunan noktada, vurmakla, kırmakla, hapsedmekle vb. üstesinden gelinemez.

Ayrıca bir Karayılan, beş Karayılan yakalamak ya da öldürmekle Kürtlerin verdiği mücadele ne dağılır, ne çöker ne de bu sorunun bugün geldiği toplumsal boyut ve nitelik ortadan kalkar. Kürt Ulusal Hareketi 1999’da A. Öcalan’ın yakalanması sonrasında önderlik düzeyinde yenilen darbelelerin yarattığı boşlukları bertaraf etme yeteneğini kazanmış bir harekettir. Önderinin tecritten çıkarılması için bedenlerini açlığa yatıranlar, bedenlerini göz kırpmadan tutuşturanlar öldürülmekle bitirilemezler. **Mersin’den bir YDG’li**

KOLEKTİFİN SESİ

Umudu büyötmek için...

Bu hedeflere ulaşabilmemiz açısından YDG'nin çalışma tarzını iyileştirmemiz gerekiyor. Sürekli bir şekilde inisiyatif almanın altını çiziyoruz, özellikle devrimci faaliyette deneyim eksikliğimizin bulunduğu şartlarda, örgütlülüklerimizin kendi inisiyatifini geliştirmesini önemsiyoruz.

“Halkı örgütlemek bize düşer. Çinli gericileri devirmek için halkı örgütlemek bize düşer. Gericici olan her şey aynıdır; vurmazsan düşmesi imkânsızdır. Tıpkı süpürmeye benzer bu; süpürgenin değmediği yerde toz kendiliğinden yok olamaz.”

Halk gençliğinin örgütlenmesine ve YDG'nin halk gençliğinin örgütlenmesindeki görevlerine yönelik tartışmalarımızı, değerlendirmelerimizi sürdürüyoruz. Geçen sayıda belli başlı noktaları vurgulamıştık. Neydi bu belli başlı noktalar? **Birinci olarak** halk gençliğinin azımsanmayacak oranda örgütlenme eğilimi içerisinde olduğunu ama aynı zamanda bu kesimde var olan devrimci ve demokrat yapılaraya güvensizlik. **İkinci olarak** YDG'nin politika üretme tarzını bu kesimi de içerecek şekilde geliştirmek...

Çalışma tarzımızı sürekli iyileştirelim

Bu hedeflere ulaşabilmemiz açısından YDG'nin çalışma tarzını iyileştirmemiz gerekiyor. Sürekli bir şekilde inisiyatif almanın altını çiziyoruz, özellikle devrimci faaliyette deneyim eksikliğimizin bulunduğu şartlarda, örgütlülüklerimizin kendi inisiyatifini geliştirmesini önemsiyoruz. Her ne kadar öznel isteğimiz örgütlülüklerimizin inisiyatifini geliştirmesi isteğini içerse de var olan durumu değiştirmedikimiz sürece bu istek bir gerçeklik halini almayacaktır. O halde var olan durumumuz nedir? Bunu tahlil edelim...

Örgütlülüklerimiz önemli derecede atıl kalmaktadır. Bunun nedenlerini incelediğimizde YDG'nin kitle örgütüne uy-

gun bir çalışma tarzını yaşama geçirememesi olduğunu görüyoruz. Alan örgütlülüklerimiz, kendi alanlarına dair faaliyetlerini planlamamakta, biraraya gelme sorunları kendisini fazlasıyla göstermektedir. Öyle ki, aynı üniversitede faaliyet yürüten yoldaşlar, biraraya gelmeye biliyorlar ya da bu biraraya gelişler, kendiliğinden veya süreklilik arz etmeyen bir şekilde oluyor. Bunun doğal sonucu olarak YDG'nin kurumsallaşması sürekli erteleniyor. Böylesi bir çalışma tarzının olduğu şartlarda, örgütlülüklerimizin inisiyatifinin gelişmesini beklemek ancak hayalimizde gerçekleşir. Fakat gerçek yaşam acımasızdır ve yanlış pratiklerimizin karşılığını sürekli karşımıza çıkarmaktadır. Burada çok net bir şekilde şunu belirtmeliyiz ki, bütün örgütlülüklerimiz düzenli bir şekilde biraraya gelerek, faaliyetlerini planlamalı ve çalışmalarını değerlendirmelidir.

Misyonumuzu kavramak esas halkadır

Atıl kalmanın, inisiyatif geliştirememenin görünürdeki yansımalarına değil de derinde yatan nedenlerine indiğimizde kendimize, örgütümüze biçtiğimiz misyonu görürüz. Bu noktadaki kavrayış sorunlarımızın yansımalarını toplumsal pratiğin bütün noktalarında görürüz.

Halk gençliğinin devrimci örgütlenmelerindeki gerilemeler, şüphesiz bizleri de etkiliyor. Kitlelerin rolüne dair güvenimizi aşındırıyor. Elbette burada teorik vurgulardan ziyade toplumsal pratiğimizin yansımalarından bahsediyoruz. Gençliğin örgütlenmeyeceğine dair ön kabuller, açıktan dil-

lendirilmese de bu anlayışın varlığını biliyoruz, “hissediyoruz”.

Ancak bu ön kabullerimizin göstermiş olduğu bir şey varsa halk gençliğinin çelişkilerini anlayamadığımızdır/kavrayamadığımızdır. Halk gençliğinin istem ve talepleri nesnel olarak bu sistemle bir çelişki halindedir. Türk egemenleri ne yaparlarsa yapsınlar bu çelişkileri ortadan kaldırmayı yahut da çözümlenmeyi başaramazlar. Kaldı ki bahsettiğimiz egemen sınıfın önemli bir özelliği, ideolojik anlamda da zayıf olmasının bir sonucu olarak, gençliği sisteme yedeklemeye çalışırken “elinden sopayı” eksik etmemesini doğuruyor.

İşte egemenlerin “elindeki sopanın” bir sonucu olarak tutsak öğrenci sayısının iki bini aştığını bizzat bu devletin adalet bakanı itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bu ortamda halk gençliğinin istem ve talepleri ister istemez egemenlerle çelişki yaşamasına yol açar. Halk gençliğinin devrimci mücadelesi gerilemiş durumdadır. Elbette bu gerileme halk gençliğinin çelişkilerine dair bir veri sunabilir ancak esas olanın devrimci öncülerin gençliğin istem ve taleplerine dair politika üretme sorunlarına işaret ediyor. Bu anlamda sorunun önemli bir kısmı **öznededir, bizlerdedir**.

Toplumsal çelişkiler babında kendimize biçtiğimiz misyon nedir? Buna verilebilecek devrimci cevap, sorunların çözümüne dair bir kavrayışa yönelik ilk adımları oluşturacaktır. Bizim görevimiz, egemenlerin halk gençliğine yönelik bütün saldırılarını teşhir etmek, halk gençliğinin bu saldırılara karşı duruşunu örgütlemektir. Bunun önemli bir aşaması da halk gençliğinin bilinçlendirilmesi meselesidir ki bu da bir anda olmaz. Bu da bir süreç işi, istikrarlı bir bilinç taşıma işidir.

Kendi ihtiyaçlarımız değil, kitlelerin ihtiyaçlarını esasa alalım

Mao “Kültür çalışmalarındaki birleşik cephe” adlı makalesinde şöyle yazıyor: “*Bizim kültürümüz, bir halk kültürüdür; kültür işçilerimiz halka büyük bir istek ve bağlılıkla hizmet etmeli, kitlelerle birleşmeli ve kitlelerden kopmamalıdır. Bunu gerçekleştirebilmek için kitlelerin ihtiyaçlarına ve isteklerine uygun hareket etmelidirler. Kitleler için yapılan bütün çalışmalarda, ne kadar iyi niyetli olursa olsun herhangi bir bireyin isteğinden değil, kitlelerin ihtiyaçlarından yola çıkılmalıdır. Sık sık şöyle bir durumla karşılaşılır: Kitlelerin nesnel olarak belli bir değişikliğe ihtiyaçları vardır, ama öznel olarak henüz bu ihtiyacın bilincine varmamışlardır ve bu değişikliği yapmak için henüz istekli ya da kararlı değildirler. Böyle durumlarda, sabırla beklemeliyiz. Çalışmalarımız sayesinde kitlelerin çoğunluğu o ihtiyacın bilincine varıncaya ve değişiklik için istekli ve ka-*

rarlı bir hale gelinceye kadar, o değişikliği yapmamamız gerekir. Aksi takdirde, kendimizi kitlelerden koparıyoruz.”

Kitlelerden kopuk bir şekilde siyaset yürütmemizin bütün sıkıntılarını yaşıyoruz. Bunun için de kitlelerin durumunu incelemeliyiz, politikalarımızı bu ekseninde belirlemeliyiz.

Kurumsallaşmış bir YDG yaratmak

Bir başka nokta da YDG’nin kitle örgütünün olması kendi organlarını hayata geçirmesiyle mümkündür. Ancak var olan durumda bütün kitlemizin katıldığı toplantılarla sürecin örülmeye çalışılması, aynı zamanda bir hantallık da yaratıyor. Burada YDG’nin faaliyet alanlarındaki organlarının oluşturulması gerekiyor. Mao Zedung, “Önderlik yöntemlerin ilişkin bazı meseleler” makalesinde şöyle yazıyor: “*Herhangi bir yerde kitleler genellikle üç kesimden meydana gelir: Nispeten faal olanlar, nispeten geri olanlar ve ikisi arasında kalanlar. Bunun içindir ki yöneticiler, az sayıda faal unsuru önderlik çevresinde birleştirmede ustalaşmalı, arada kalanların düzeyini yükseltmek ve geri unsurları kazanmak için bu faal unsurlara dayanmalıdırlar.*”

YDG’nin organları da kesinlikle faal olan yoldaşlardan oluşmalıdır. Elbette ki burada faal olmayı tanımlamamız gerekiyor. Faal olmaktan kastımız, var olan faaliyet alanında aktif bir kitle mücadelesi yürütmektir. Örnek olarak vermek gerekirse, üniversitede faaliyet yürüten bir yoldaşımız, üniversite dışında görev kabul etmese bile o üniversite faaliyetindeki faal birisi olarak konumlandırılmamız gerekir.

Burada kendimizi sadece faal yoldaşlarla sınırlama tehlikesine karşı uyanık olmamız gerekir. Bütün kitlemizin katıldığı toplantılardan vazgeçmemiz, YDG’nin kitle örgütü misyonunu oynamasını engelleyecektir. Bunun yerine belirli periyotlarla, her alan kendi özgülünde somutlamak kaydıyla, toplantılarına devam etmeli, bu toplantılara geniş kesimleri katmayı hedeflemelidir.

Geçen sayımızda da vurgulamıştık, önemli bir nokta da kitlelerin örgütlendiği bütün örgütlenmelerle bir şekilde ilişkilenecek, onlarla birlikte politika üretmeye çabalamaktır. Halk gençliği bugün çeşitli kitle örgütlerinde kendilerini ifade ediyor. Özellikle üniversitelerde kol ve kulüp faaliyetleri hiç olmadığı kadar yaygınlaşmış durumda. Bu kesimleri birleştirmek için, bu kesimlerle iletişim halinde olmak, üniversite gençliğinin temel sorunları ekseninde bu kesimleri birleştirmeye çalışmalıyız. Bununla birlikte koşulları uygun olan bu tür örgütlerin içinde faaliyet yürütmek, bizim için olmazsa olmazdır. O halde bütün örgütlülüklerimiz alanlarını bu yönleriyle de inceleyip, nasıl bir çalışma tarzını yaşama geçireceklerini netleştirmelidirler.

ⁱ Mao Zedung, “Japonya’ya Karşı Mukavemet Savaşında Zaferden Sonraki Durum ve Siyasetimiz” makalesinden...

GENÇ KADIN

“Mezarlıkta açan çiçek kokmaz”

Başlığımız biraz ürkütücü, değil mi? Amacımız bu “ürkütücülüğü” kullanarak, kendimize ayna tutmak. Yaklaşık 6 senedir yürüttüğümüz, zaman zaman “unuttuğumuz”, zaman zaman “önemli gündemlerimizin ardında kalan”, zaman zaman kendimizi bulduğumuz Genç Kadın Çalışmalarımıza dair konuşurken; kendimize tutacağımız bir aynaya ciddi bir ihtiyaç duyduğumuz açıktır.

Kadına yönelik ayrımcılık ve eşitsizliği, hücrelerine kadar işlemiş olan ve gündelik yaşamda kadınlara yaşamı dar eden toplumsal gerçeklik; genç kadınlar nezdinde daha ağır baskı mekanizmaları yaratmaktadır. Yeni Demokrat Gençlik olarak bu mekanizmalara karşı genç kadınların örgütlenmesi için politika üretme merkezi haline getirmek amacıyla adımları atılan Genç Kadın Komisyonları ve Genç Kadın Buluşmaları, ülkedeki kadın hareketleri açısından dahi birçok ilkleri bünyesinde barındırmıştır.

Diğer taraftan bu çalışmaya olan ilginin zamanla sönümlenmesi, Genç Kadın Buluşmalarının merkezi politikalarda yerinin silikleşmesine neden olmuş; bu da birçok ilkleri başardığımız genç kadın çalışmalarında oluşturduğumuz deneyimi değerlendiremememizle sonuçlanmıştır. Elbette bu söylemimiz, genç kadın çalışmalarının kazanımlarını bir bütün yok saymak anlamına gelmemelidir. Genç kadın alanında verilen emeğin biz YDG’li kadınlar tarafından daha fazla sahiplenilmesi, tetiklenmesi, gündemleştirilmesi gerekmektedir. Erkek egemen anlayışın, sinsice saflarımızda edinildiği köşe taşlarını yerinden oynatmalı, genç kadınlara yönelik politika üretme ve uygulama merkezi haline gelmeli ve YDG’nin yüzünü daha da kadınlaştırmalıyız.

Genç kadın çalışmalarına olan ilgisizliğimizin ve bu durumla paralel olarak merkezi politikalarımızdaki yerinin giderek silikleşmesinin temelinde elbette toplumsal cinsiyet rollerimizin sırtımıza yüklediği ve bizim de “gönüllü” bir şekilde taşıdığımız “sorunlar” vardır. Bu “sorunlar”ımızı tartışmaya açmamız gerekiyor. Bu yüzden de kendimizden başlamalıyız. Bu konuda Özgür Gelecek gazetesinin 42 ve 43. sayılarının “Göğün Yarısı” köşesinde başlatılan tartışma önemli ve yerindedir. Bu tartışmaları, kendi gerçekliğimize uyarlayarak okumalı ve oluşturduğumuz “sahte güvenlik duvarları”nı yıkmalıyız. Gerçekliğimizle yüzleşmeli, yüzleştirmeli ve hesaplaşmalıyız.

Kendine güven ve “kurtarıcı sendromu”

Kendine güvensizliğin temellerinden olan “beğenilmemek” kaygısı, dışlanma korkusu, yetersizlik düşüncesi, kendimizi başkalarının (çoğunlukla da erkeğin) gözünden ve başkalarının kriterleriyle değerlendirme “saplantısı” öyle derindir ki, bu “sonuçlardan” kaçmak, “riskli” durumlardan, başarısızlık olasılığından uzak kalmak için aslında yaşamdan-kendimizden uzak düşeriz. Yani “bir işe başlarken, yapabilir miyim acaba?” çelişmesini yaşayıp çoğunlukla da hiç başlamamayı “seçeriz”.

Bu tam da kişisel değerimizi “başarı”yla ölçmeye dayanan bir tanımlamadır. Bu tanımlamanın altında yatan en önemli sakatlık ise kendi değerimiz için kendi kriterlerimizi oluşturmak yerine; kurulu, öğretilmiş normları-kriterleri kullanmaktır, ki böylece başkasının onayına bağımlı hale geliriz.

Bu, ilk görüşte zannedilebileceği gibi, bireyin toplum içinde yaşadığını, onun bir parçası olduğunu, toplumsallaştığı oranda kendisini gerçekleştirebileceği gerçeğini dışta-

lamayı gerektirmez. Çünkü burada hangi toplumsal normlardan bahsettiğimiz önem kazanır. Kadını ezen, baskı altında tutan, kendine güvensizleştiren, hiçleştiren bir toplumsal kültürden bahsediyorsak, evet tam da dıştalamamız gereken budur.

Yine burada bahsettiğimiz mesele, kendimize güvenilecek “acaba” diye sormadan başladığımız bir işte ille de başarılı olacağımız değildir. Başarısızlık, baştan her şeyi planlayarak, kendimizden emin olarak ve üzerinde çalışarak pratiğe girdiğimizde de olasılık dahilindedir. **Asıl mesele başarısızlık karşısındaki tavrımızdadır.** Yani başarısızlığı kendimize tek ölçüt alarak, onun karşısında “bir işe yaramama”, “beceriksizlik” vb. tanımlamalarla kendimizi edilgenliğe, çekingenliğe mahkum ediyorsak, pasif kalmayı seçiyorsak, “bir daha da böyle bir şeyi kimse bana yaptırılmaz” diyorsak gerçekte edilgenliğimize, güvensizliğimize “mazeret” bulmuş olmaktan başka bir şey yapmıyoruzdur.

Oysa başarısızlık karşısında olması gereken, nedenlerini

bulmak, eksiklikleri gidermek, hesaplama hatalarını göz önünde bulundurmak ve bunu da başarılarımızı gibi deneyim hanemize yazmaktır. **Kimse doğuştan başarıya mahkum olmamıştır.** Tamam, yetiştiğimiz koşullar, içine doğduğumuz aile vs. hatta şans unsuru çok önemli olsa da, başarı kazanılması gereken bir olgudur. Yani topluluk içinde konuşamıyorsak, yazı yazamıyorsak, bir eyleme önderlik edemiyorsak o zaman daha fazla okumak, alıştırma yapmak, eksiklerimizi gidermek, kendimizi yetiştirmek ve en önemlisi üzerine gitmek zorundayız. Hem bunlardan kendimizi uzak tutup sonra da “ben yapamam” deyip köşeye çekilmek, bir kurtarıcı beklemekle, sihirli bir değneğin başımıza dokunmasını istemekle aynı anlamdadır. Belki de biz kadınlar bu yüzden çok fazla hayal kuruyoruzdur!!!

Kendine güven ve “beğenilme saplantısı”

“Saplantı” kelimesi, biraz bireysel bir olgu gibi görünebilir, hele de tarihsel bir kökene sahip ve toplumsal olan “kadının beğenilen ve seçilen olduğu” konusunu tartışırken çarpıtmaya müsait bir kelime olabilir. Ama durumun kadındaki derinliğini anlatabilmek için şimdilik bu kelimeyi kullanmayı tercih ediyoruz.

Bin yıllardır ezilen ve ayrımcılığa uğrayan kadın cinsinin, erkek egemen toplumda en belirgin özelliklerinden biri de “beğenilen ve seçilen” olmasıdır. Bin yıllar öncesinde kadının, erkek tarafından köleleştirilerek “**beğenilen ve seçilen**” olduğu olgusu, erkek egemenliğinin bu zorbalığının sürdüğü günümüze geldiğimizde toplumsal genlerimize işleyen bir “saplantı” halini almıştır. “Beğenilme saplantısı” olgusunu hücrelerimizden söküp atma çabasına girişmedikçe kendimizi başkalarının gözünden görmeye, başarıyı da başarısızlığı da başkalarının kri-

terleriyle ölçmeye ve dolayısıyla tamamlanmamış, eksik bir insan olarak idare etmeye devam edeceğiz.

Ta ki bu “eksiklik” ve “idare etme” durumu, sinsi bir zehir gibi kanımıza karışıp, bizi fiziksel ve ruhsal hastalıklara sürüklediğinde, kendimize yüzleşme cesaretini bulana kadar! Faaliyet yürüttüğümüz her alanda yaşadığımız kendine güvensizliğin nedenlerinden biri olarak; bu ilkel kodların farkında olmamayı ya da bu olguyla yüzleşmekten, hesaplaşmaktan kaçınmayı sayabiliriz.

Bu noktada bir de çözüm önerisi geliştirmek gerekiyor elbette. Bu tespitler kendimize zaten “üç kuruşluk” olan güvenimizi de yıkmak için yapılmıyor. Amaç, bu sahte güvenlik duvarlarını yıkarak sağlam bir zemin inşa etmek. **Mezarlıkta açan çiçek kokmaz** diye boşuna dememişler! Temel sağlam olmayınca istediğimiz kadar yapı için didinelim, çökecektir; hatta çoğu zaman güçlü bir depreme de gerek duymadan! Elbette sihirli değnek ya da “kurtarıcı” yerine geçecek bir hazır reçetemiz yok. Ama en azından başlangıç açısından cinsiyet bilincini kazanmak, kendimizden ve en yakınımızdan başlayarak bilimsel temelde bir cinsiyet bilincini geliştirmek için temeli açısından olmazsa olmaz görünmektedir.

Amaç, bu sahte güvenlik duvarlarını yıkarak sağlam bir zemin inşa etmek. **Mezarlıkta açan çiçek kokmaz** diye boşuna dememişler! Temel sağlam olmayınca istediğimiz kadar yapı için didinelim, çökecektir; hatta çoğu zaman güçlü bir depreme de gerek duymadan! Elbette sihirli değnek ya da “kurtarıcı” yerine geçecek bir hazır reçetemiz yok.

Doğru kitle çizgisi devrimi kazandırır!

“Komünistler hiç bir zaman halkın çoğunluğundan kopmamalı ve sadece birkaç ileri grubun kitlelerden kopuk ve aceleci ilerlemesine önderlik ederek halkın çoğunluğunu ihmal etmemeli, ileri unsurlarla geniş kitleler arasında sıkı bağlar kurmalıdırlar. Çoğunluk açısından düşünmek derken kastedilen budur.” (Mao Cilt 1)

Yeni Demokrat Gençlik, devrimci faaliyetinin başlamasının ve sistemli bir örgütlülüğe kavuşmasının 20. yılına giriyor. 20 yıllık süreç YDG'nin güçlü deneyimler biriktirdiği, çeşitli evrelerden geçerek siyasal-örgütsel-ideolojik aşamalar kaydettiği bir süreç olarak yaşandı. Temel hedefini ezilen halk gençliğinin çıkarlarını ülkenin sosyo-politik gerçekliği içinde gerçekleştirmek ve onları kendi programı doğrultusunda örgütleyip devrimci görevini ifa etmek olarak belirler. Bu göreve uygun olarak politikasını ve çalışma tarzını oluşturmakla mükelleftir.

YDG artık hepimizin üzerinde yoğunlaşarak mutabık kaldığımız bir kimlik tanımı yapmaktadır. Çeşitli toplumsal çelişkileri demokratik halk devrimi perspektifiyle ele alıp çözümler üreten ve geniş kitlelerin bu çıkarlarının gerçekleşmesini sağlayan bir kitle örgütüdür. Kitleleri bu perspektifle politika üreterek örgütlemek, seferber etmek ve devrimci sürece katmakla yükümlüdür. YDG'nin çeşitli sınıfsal ve toplumsal kesimlerin yaşadığı ekonomik, sosyal ve siyasal çelişmeleri ortak bir politik paydada buluşturmak ve ortak çıkarlar ekseninde kaynaştırmak gibi karmaşık ve oldukça zorlu bir görevi vardır. Zira belli bir toplumsal katmanın ya da sınıfın değil geniş halk gençliğinin ortak kitle örgütü olma, onların çeşitli biçimlerde ortaya çıkan çelişmelerinin doğru siyasal tutumla karşılanması gibi bir görevi vardır.

YDG bu süreci doğru temelde gerçekleştirmek için bilimsel yöntemlere, sağlıklı bir kitle örgütü anlayışına, doğru bir çalışma tarzına, tutarlı bir politik çizgiye ve ideolojik formasyonuna uygun bir kitle çizgisine sahip olmalıdır. Bu ölçütlerin her biri bir süreçte tamamlanmış ya da bir defa gerçekleştiğinde ebed-müddet kalıcılışacak dosya doğru bir hat izlemeyecektir. Toplumsal mücadelenin ve gelişiminin karmaşıklığı içinde sürekli ve dinamik bir şekilde değişime uğrayacak, evrim geçirecek, sapmalar yaşanacak özelliklere sahiptir. Dünden bugüne böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır.

Bu yazıda YDG'nin tarihsel sürecinde kitle çizgisindeki

sapmaları, defoları ve bu noktada geçirdiği evrimi tartışacağız. Zira kitle çizgisi bir örgütlenmenin hedeflerine ulaşmasında, geniş kesimleri örgütlenmesinde oldukça önemlidir. Kitlelerle ne kadar kaynaştığı, onlardan ne kadar beslendiği hedeflerine ulaşmada başarılı olup olmayacağı açısından oldukça önemlidir. YDG belirlediği devrimci görevde kitlelerin önemini başkan Mao'nun şu yaklaşımıyla kavrayışa çıkarmalıdır: *“Devrimci savaş kitlelerin sayesinde; ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir.” (Mao Cilt 1).*

YDG'nin önemli görevlerinden birisi kitle çizgisini sağlam temellere oturtmaktır. Tarihsel sürecinde bu bağlamda köklü sapmalar yaşanmış, kitle çizgisinde sağcı ve solcu eğilimler dönemin koşullarına göre pratikleşmiştir. Özellikle kitle çizgisinde Mao yoldaşın deyiimiyle *“çoğunluk açısından düşünmek”* anlayışının çok uzağına düşülmüş, bu bağlamda sol ve sağ sekteizm yaşam bulmuştur. Kitle çizgisindeki sorunlar YDG'nin misyonunu kavramada köklü sorunlar doğurduğu gibi örgütsel çizgisinde ise yer yer yıkıcı sonuçlar yaratmıştır. Kuşkusuz YDG'nin bugün kitlelerle olan ilişkisi ve örgütlenme düzeyi halen bu sorunun esaslı bir şekilde devam ettiğinin göstergesidir. Kitle çizgisi esasen kitlelerin rolünün kavranması, tarihsel yerinin belirlenmesi, yaşadığı çelişmelerin doğru tanımı ve kendi çıkarlarının gerçekleşme düzey ve biçiminin ortaya konmasını içerir. Bunlara dair doğru politik bir yaklaşımdan yoksunluk doğru bir kitle çizgisinin oluşturulamamasını getirecektir.

Devrimin kitlelerle gerçekleşeceğini belirlemek kitle çizgisine dair genel bir soyutlamayı içerir. Bunun anlamını kavramak ise kitlelerle kurulacak bağla, onların örgütlenmesini sağlayacak politikalarla test olacaktır. Bu test alanı aynı zamanda doğru çizgiyi örgütlenme, inşa etme süreci olacaktır. YDG'nin kitlelerle ilişkisinde esasen sapmalar ve sekteizmin iki biçimi iç içe geçerek yaşam bulmuştur. Ancak çizgide esas yan sol sekteizm olmuştur. Kendi örgütsel yapısını kitlelere kapatan, dar örgütsel çıkarlarını kitlelerin çıkarlarının önüne koyan bir ideolojik şekilleniş uzun süre YDG'de hakim bir çizgi olmuştur.

Kitlelerin gerçekliğini kavramaya, onların çıkarlarının spesifik yanlarını ve gerçekleşme biçimini anlamaya yönelik köklü bir hakimiyet sorunu, uzun bir süre çizgi halinde sürmüştür. Bu çizgi kendisini yeniden üretecek ve has-

talık haline getirecek bir örgüt anlayışını ve modelini de fiilen oluşturmuştur. Kitlelerden kopuşun ve onların çıkarlarıyla kaynaşmamanın sıkıntısı darlaşan bir yapıyı doğurmuştur. Bu bağlamda kitle örgütü misyonu da uzun bir süre belirlenemeyen, görev ve sorumluluk tanımı yapılamayan sonuçlar da açığa çıkmıştır.

Devrimci görevler darlaşmış, pratik çalışmalar ekseninde ele alınmıştır. Bir kitle çizgisi oluşturmak ya da kitle çizgisini sorgulamak yerine adeta tek tek bireylere dayanan ve kendini ikame etmeye çalışan bir sonuç ortaya çıkmıştır. Kitlelerle kurulamayan bağlar militan devrimcilik anlayışını da, dar kadroların eylemsel cesaretine ya da bu noktada ki devrimci girişkenliğine indirgenmiştir. Mao yoldaşın ifadesiyle “sadece birkaç ileri grubun kitlelerden kopuk ve aceleci ilerlemesine önderlik ederek halkın çoğunluğunu ihmal etme”ye denk düşen devrimci bir süreç yaşanmıştır.

Kitlelerin sorunlarına, çelişkilerine ve çıkarlarının ne olduğuna dair düşünsel ve pratik üretim süreci yerine dar örgütsel sorunlar, çelişkiler ve kısa vadeli çıkarlar ikame edilmiş. Bir bütün örgütsel kültür ve üretim bu ek-sene oturmuştur. Kitle-

lerin sorunlarına dair hâkimiyetsizlik kitle çizgisinde sekterliği doğurmuştur. Kitlelerin örgütlenme sorunları ve YDG'nin bu noktada yaşadığı başarısızlık esasen kitlelere mal edilmiştir. Bu kitleye karşı solcu bir tutumla sekterliğe dönüşmüştür. Zira çelişkide esas halkayı kavrama ve meselenin özüne hâkim olma gibi köklü bir sıkıntı söz konusudur. Bu soruna odaklanacak bir politik yönelim uzun süre tartışma dışı kalmıştır. Darlaşma ve sıkışma kendi dışında aranarak felsefi anlamda idealizme düşülmüştür.

Bu çizgi ilişkide olunan kitleyle ya da örgütlenmesi hedeflenen kesimlerle kurulan bağda ve onlarla ortaya çıkan çelişmede de kendisini göstermiştir. Örgütlenme anlayışı bu kesimlerin kendi öz sorunlarını sahiplendirme, çelişkilerini ve kitlelerin sorunlarını kavrayacak ve bir toplumsal mücadele bilinci yaratma ekseninde değil, toplumsal mücadelenin adeta tek bir biçimde gerçekleştiğine ve o kalıbın ve kültürün dışında kalanların toplumsal mücadele sürecinin dışında kaldığına ikna edilmeye çalışılarak bir çiz-

gi hayata geçmiştir.

Belirlenmiş ve ileri ideolojik ve politik saikleri gerektiren şekillenişin dışında kalan, o disipline uymayanlar fiilen devrimci sürecin dışına itilmiştir. Farklı eğilimlerin, farklı kültürlerin, farklı sınıfsal niteliklerin getirdiği nesnel karmaşık yapıya dair çözüm ve ideolojik dönüşüm süreci örgütlenememiş, farklılıklar bu yönüyle yönetilip sınıf mücadelesine kanalize edilememiştir. Bu sınırlanmış ve daralmış çizgi kitle mücadelelerin karmaşık yapısının çözümlenmesi ve buna yön vermeye dair esaslı sorumluluklarının doğal olarak altında ezilmiştir. YDG bu yönüyle kitlelerin kendi çıkarlarını gerçekleştirdiği, kendini ifade ettiği, örgütlenmeyi ihtiyaç olarak belirlediği bir örgüt olmaktan uzaklaşmıştır.

Kitle çizgisi sınıfsal katmanların iç çelişkilerinin ve kendi aralarındaki çelişkilerinin bir bütün kavranması ve politik çözüm üretmesini gerektirir. Bu noktada kitlelerin toplumsal sürecine ve onların rolüne ideolojik ve politik anlamda hakim olmak zorunludur. Bu hakimiyeti sağlayacak görev ve sorumlulukların poli-

tik bir sorumluluk olarak tespit edilmesi ise doğru bir odaklanmayı getirecektir. Doğru kitle çizgisinin örgütlenmesi ve inşa edilmesi ise bununla doğrudan ilintilidir.

YDG'nin uzun süre sol sekterlik olarak tezahür eden ve hala bugün için tam anlamıyla üstesinden gelinemeyen ve esaslı kitlelerin sorunlarının ve çelişmelerinin kavranmasını içeren kitle çizgisi sorunu toplumsal mücadelenin örgütlenmesi ve önderlik edilmesiyle doğrudan ilişkilidir.

Mao yoldaşın şu tespiti rehberimiz olmalıdır: “Kitleleri, onların çıkarlarını temsil ettiğimize, hayatlarımızı onların hayatlarıyla sıkıca birleştirmiş olduğumuza ikna etmeliyiz. Kitlelerin bu noktalardan hareket ederek, ortaya koymuş olduğumuz daha ileri görevleri, devrimci savaş görevlerini kavrayacak düzeye ulaşmalarına yardımcı olmalı ve böylece devrimi destekleyip bütün ülkeye yaymalarını, siyasi çağrılarımıza gerekli tepkiyi göstermelerini ve devrimin zaferi için sonuna kadar mücadele etmelerini sağlamalıyız.” (Cilt 1)

DOSYA**“Sen doğmadan önce ne olduğunu bilmemek hep çocuk kalmaktır”***

Bir gençlik örgütü olarak, saflarımız sürekli yenileniyor. Bu durumun getirdiği en önemli yeniliğimiz, mücadele heyecanının, geleceğe dair umutların, devrime dair inancın da sürekli olarak diri kalmasıdır. İlk günkü heyecanı olduğu gibi koruyarak geçirdiğimiz zaman yirmi yıldan biraz fazla oldu.

Elbette gençlik örgütü olarak saflarımızın sürekli yenilmesi aynı zamanda tarihsel deneyimin de sürekli güncellenme ihtiyacını doğuruyor. Bir kitle örgütü olarak YDG'nin yolculuğu hepimiz için önemli dersler ve deneyim barındırıyor.

YDG nedir?

Yukarıdaki soruya, bugün bütün YDG'liler somut ve net bir cevap verebilirler. Bunu söylerken, şunu da eklemeliyiz ki içinde bulunduğumuz tarihsel dilimde, anlamlandıramadığımız, çözümediğimiz çelişkiler, şüphesiz ileriki bir zaman diliminde çözümlenmiş, geride bırakılmış çelişkiler haline gelecektir. YDG'nin nasıl bir örgütlenme olduğuna dair bugünkü bakış açımız, yürütülen onca mücadelenin, bu mücadeleden doğan deneyimin bir ürünüdür.

Geçmiş sürece baktığımızda, karşımıza çıkan önemli bir noktanın YDG'nin tanımlanmasında yaşanan sıkıntılar olduğunu görüyoruz. YDG kitle örgütü olarak tanımlanmadığı bir zaman diliminde, daha çok ülkemizdeki faşizm koşullarından kaynaklı bir simge işlevi görmüştür. YDG denildiğinde ülkemizdeki genç komünistlerin etkilediği bir kesim anlaşılmalıdır. Doğallığında da YDG'ye biçilen misyon da genç komünistlerin “çevre çeper” olarak adlandırdığı kesime ulaşmak/ bünyesinde toplamak olmaktadır. Bu misyonun doğurduğu bir durum olarak da YDG örgütlenmesi, genç komünistlerin “yedeği” durumuna düşmüş oluyordu. Bu “yedeklik” durumunun oluşturduğu mücadele platformu olarak YDG, doğal olarak bir programa sahip değildi. Aksine programsız bir örgütlenme olarak, belirli faaliyet ilkeleri ekseninde çalışmalarını sürdüren bir örgütlenmeydi.

O dönemde kendisini tanımladığı biçimiyle halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal kesimleri bünyesinde toplamanın olanağı ne yazık ki yoktu.

2000'li yıllara geldiğimizde YDG olarak, kendimizi netleştirme ihtiyacını hissettik. Bu tartışmalarda devrimci mücadele yürüten örgütlerin tasfiyecilik sorunuyla yüzleşmesi elbette devrimci bir gençlik örgütü olarak bizi de etkiledi. O dönem kendimizi tanımlama biçimimize baktığımızda “*kitle örgütü ile komünist örgütlenme arası bir örgütlenme*” olarak gayet muğlak ve yanlış bir şekilde tanımladığımızı görürüz. Peki, bu tanımlama hangi çelişkilerin bir ürünüydü?

YDG'nin komünist bir gençlik örgütlenmesi ve devrimin önder örgütü olmadığı konusunda hepimizde ortak bir algı söz konusuydu. Ülkemizdeki faşizmin bizler açısından net olması, ko-

münist örgütlenmelerin alacağı biçimi değiştiriyordu. Ancak YDG komünist bir örgütlenme değildi. Peki o zaman YDG neydi? YDG'nin mesleki ve akademik kitle örgütü özelliği göster(e)memesi, ülkemizde devrimci politikalar ekseninde örgütlenmiş kitle örgütlerinin olmaması, böylesi bir deneyimin yaşanmaması YDG'yi tanımlamada bizi zorluyordu. Bu durumda tam da iki tür örgütlenmenin arasında yer aldığı fikri mantıklı geliyordu ancak yine de YDG'nin ne olduğunun kavramsallaştırılmaması belirli soru işaretleri oluşturuyordu.

Sürecin ilerlemesi, tartışmaların derinleşmesi -ki bu dönem aynı zamanda ülke çapında YDG tartışmalarının yapıldığı bir dönemdi- bizi YDG'nin bir kitle örgütü olduğuna götürüyordu ancak ülkemizdeki kitle örgütlerinin geneline baktığımızda, bu örgütlenmelerle aramızdaki fark YDG'yi farklı tanımlama ihtiyacını doğuruyordu. Bu dönem YDG tartışmalarında çok kısa bir dönem olarak politik kitle örgütü tanımının yapıldığını görüyoruz. Buradaki amaç, diğer kitle örgütleriyle aramızdaki nitelik farkının ortaya serilmesi idi. Ancak her ne kadar bu dönem kısa da sürse, o dönem açısından “ıskaladığımız” şey de örgütlerin niteliğini belirleyen sahip olduğu programın içeriğiydi. Bu konudaki netleşmemize paralel YDG'yi demokratik bir kitle örgütü olarak tanımladığımız biliniyor.

YDG tanımlamaları arasındaki farkların anlamı

YDG'nin nasıl tanımlandığına dair yukarıdaki kısa anlatım, hepimize gereksiz, pratikten kopuk bir teorik tartışma gibi gelebilir/geliyordür. Ancak buna karşı bizler yapılan bu tanımlamanın önemli olduğunu vurgulayacağız.

Bu tanımlama önemlidir, çünkü kendimizi anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal halk gençliğinin örgütü olarak tanımlamamızla, komünist örgütlenmeyle kitle örgütü arası bir örgütlenme olarak tanımlamamız arasında, halk gençliğine yönelimimizin içeriğini belirlemesi bakımından önemli bir fark vardır. Halk gençliğinin kitle örgütü olarak şekillenen YDG, doğallığında halk gençliğinin bütününe hitap etmeyi hedeflemek zorundadır. Her ne kadar bu konuda daha yürümemiz gereken epey yol varsa da bu durum gerçekliği değiştirmiyor. Yani durumumuz halk gençliğinin büyük bir bölümünün saflarımızda örgütlenmesine olanak vermese de bu durum böyledir. Kaldı ki kitle örgütü tanımlaması, yönünü halk gençliğinin sorunlarına dönmemizde, onları örgütlememizde bir farkındalık yaratıyor. “Ara”, muğlak bir tanımlamanın, halk gençliğinin örgütlenmesi pratiğinde de karşımıza çıkacağını/çıktığını biliyoruz. Bu durum esasında bir kimlik ve misyonunu tanımlayamama ve bunalım hali olarak da ifade edilebilir.

Elbette ki geçmişten bugüne yürüttüğümüz tartışmaların daha

somut sonuç vermesi, YDG'nin kitle örgütü misyonunu daha fazla oynamasıyla mümkündür.

Peki, YDG, kitle örgütü misyonunu nasıl oynayacaktır?

Birinci olarak, halk gençliğinin sorunlarına dair geliştirdiğimiz politikalarla. Bu konuda daha fazla gelişim kaydetmemiz gerektiği açıktır. Bunun içinde YDG'nin misyonu nedir? Buna doğru yanıt vermek sorunu çözecek anahtardır. YDG'nin misyonu halk gençliğinin bu sistemle yaşamış olduğu bütün çelişkilere söyleyecek bir sözünün olması, onların istem ve taleplerinin örgütümüzde bir politika oluşturmalıdır. Ancak böylesi bir durumda YDG, halk gençliğinin kitlesel örgütü olabilir. Bugün açısından öğrenci gençliğin yaşamış olduğu sorun ve sıkıntılara karşı söyleyecek bir sözümüz, uygulanacak bir politikamız yoksa orada halk gençliğinin örgütü olma vurgusu havada kalır. Keza Kürt gençliğin ulusal taleplerine dair bütünlüklü bir bakış açımız yoksa YDG, ülkemizdeki yeni demokrasi mücadelesinde rolünü oynayamaz. Çevre sorunlarına, inanç sorunlarına dair doğru bir bakış açımız yoksa başarılı bir örgütlenme yaratamayız. Tam da burada örgütümüzün rolü sistemle sorun yaşayan, çelişki içerisinde olan bütün toplumsal kesimleri bir potada toplayabilmektir. YDG'nin ideolojik ve politik zemini nesnel olarak bu rolü yerine getirecek özellikler gösteriyor. Önemli olan bunu bilincimize çıkarmaktır.

İkinci olarak, çalışma tarzımızı kitle örgütlerinin çalışma tarzına uyarlayarak... Bu noktada öne çıkan temel nokta YDG'nin kendisini örgütlemesidir. Ne yazık ki bütün potansiyelimizi harekete geçirme noktasında ciddi yetmezliklerimiz, önemli oranda sekterliğimiz mevcuttur. YDG'nin kurumsallaşması noktasındaki çabamız yetersizdir.

Bugün açısından YDG'nin politika oluşturma süreçlerini göz önüne aldığımızda, YDG konferansları ve divan toplantıları di-

şında farklı bir mekanizmanın, örgütlenmenin olmadığını görüyoruz. Bu anlamda karşımıza YDG'nin kurumsallaşması sorunu çıkıyor. Bu noktaya daha fazla yoğunlaşmamız önemlidir.

Bilindiği gibi kitle örgütlerinin kurumsallaşmasında temel referans noktalarımız yerellerden başlamasıdır. Ancak yerelerde ciddi bir kurumsallaşma pratiğimizin olmadığını görüyoruz. Önemli kitle gücümüzün olduğu yerlerde dahi, karar alma süreçlerinde kurumsallaşmamamızın sorunlarını yaşıyoruz. Bu durumun somut yansıması, YDG'nin inisiyatifinin yeteri kadar gelişmemiş olmasıdır. YDG'nin yerellerden başlayarak kurumsallaşma çabasına hız vermeliyiz. Açık bir şekilde YDG'li-lerin bulunduğu yerlerde kurumsallaşması, kolektif organlarını oluşturmasını hedeflemeliyiz. Yoksa kitle örgütü misyonunu oynaması mümkün olmayacaktır. Çalışma tarzımızı buna uyarlamalıyız.

Bu konuda izlenebilecek adımlar şunlar olabilir:

a) Birimlerde aktif faaliyet yürütenlerden oluşan komiteler kurmak ve düzenli, sık bir şekilde toplantıları gerçekleştirmek önemli. Buradaki aktif faaliyetten temel kıstasımız, örneğin komitemiz bir üniversitedeki bileşenden oluşuyorsa, aktif faaliyet yürütmedeki asgari kıstasımız o üniversitede faaliyet yürütmesidir.

b) Kitle örgütlerinin doğası gereği herkes aktif bir şekilde faaliyet yürütemeyebilir. Belirli eylem ve etkinlikler dışında sürece katılmayabilir. Bu kitle örgütü olmanın temel noktalarından biridir. Bu durumda olan yoldaşların YDG sürecine katkı sunabilmesi için, komitelerin çalışmalarını aktarabilmesi için, komiteler kadar sık olmamakla birlikte alanların somut ihtiyacına paralel geniş toplantılar almasıdır.

Bu iki noktadaki adımlarımız YDG'nin kitle örgütü misyonunu daha fazla yaşama geçirmesine vesile olacaktır.

* *Cicero*

DOSYA

Süreci göğüslemek, yarını kucaklayabilmek için politik çizgimizde ısrar!

20 yılı aşkın zamandır ülkemiz topraklarında mücadele yürüten YDG, ülkemiz devrimci gençlik hareketinin önemli bir bileşenidir. Anti-empyralist, anti-feodal, anti-faşist mücadeleyi sürdürerek demokratik halk devrimi talebiyle bağımsız, demokratik bir ülke için mücadele eder. İbrahimlerin, Denizlerin, Mahirlerin mücadelesini sahiplenir, onlardan devraldığı bayrağın taşıyıcısıdır. Bu noktada YDG'nin esas görevi halk gençliğini demokratik halk devrimine kanalize etmektir. Buradan doğru öğrenci, işçi, köylü gençliği örgütlemekle, demokratik halk devrimi için seferber etmekle sorumludur. Mevcut sistemin uygulamalarından rahatsız olan bir bütün halk gençliğini örgütlemekle yükümlüdür. Geniş gençlik kitlelerinin bu sorunlar çerçevesinde biraraya gelerek sisteme karşı çı-

kabilecekleri bir örgütlenmedir.

Biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık!

Evet, büyük bir iddia... Unutmamak gerekir ki bu iddiaya kaynaklık eden güç; 20 yılı aşkın zamandır mücadelede ısrarımız ve bu ısrarı sürekli kılan tarihsel haklılığımızdır. Bu süreçte egemenlerin türlü türlü tasfiye saldırısına rağmen mücadelede ısrar, devrimci duruşu korumada konulan irade, saldırılara karşı atılan cüretli adımlar bizi yarını kurmaya götürecektir temel kıstaslardır. Yılığınlaşma karşı inanç, çürümeye karşı bilinç, durgunluğa karşı irade... Çıkardığımız ders ve deneyim bu sürecin bize kazandırdıklarıdır. Ancak süreç hızlı iler-

liyor. Egemenler her alanda hızla saldırılarına devam ediyor. Egemenler halk gelişiminin bilincini uyuşturmak için türlü yonteme başvuruyor. Gençliğin düşünmesini, sorgulamasını engellemek için fazlasıyla çaba sarf ediyor. Gençliği kendi çıkarlarına uygun kalıplara dökmek tek tipleştirmek istiyor. Burada sınıf mücadelesinin gidişatı için YDG'nin rolü önemli bir noktada duruyor. Halk gelişiminin sorunlarına yoğunlaşmak ve bu temelde gelişimi YDG saflarında biraraya getirmek acil bir ihtiyaç olarak karşımızda duruyor. Halkın ve devrimin çıkarları için ezilen, sömürülen, yok sayılan yığınların seferber edilmesinde YDG'ye büyük bir rol düşmektedir. Bu yüzden durduğumuz yeri sorgulamamız ve olmamız gereken noktaya uzaklığımızın giderilmesi zafere giden yolda engelleri aşmamızı sağlayacak temel meseledir. Burada incelememiz gereken nokta YDG'nin siyasi çizgisi ve mevcut durumda bu nokta ile arasındaki mesafedir.

Örgütümüzün talepleri ve hedefleri ortadadır. Yeni demokrasinin bu ülke topraklarında yaşam bulması, ezilen halkımızın yaşam koşullarında esaslı değişikliklerin yaşanması, öğrencilerin eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkının tanınması ve işçiler için kadınlar için köylüler için yüzlerce sınırlayabileceğimiz taleplerin kazanılması bizim nerede durduğumuzla ve politikalarımız hayat verme noktasında koyduğumuz çabayla doğrudan ilintili konulardır. İddialarımıza hayat verebildiğimiz sürece ileriye yürüebiliriz. Halkımızı baskı, katliam ve tutuklamalarla sindirmek isteyen, can çekişirken bile zulmeden sistemin bütün faşist saldırılarına ve uygulamalarına karşı bariyer olmak buna uygun politikalar üretmekle ve politikalarımıza uygun bir pratik sergilemekle mümkün olacaktır.

Genel süreç ve YDG'nin duruşu

Egemenlerin saldırılarının arttığı, yeni bir boyut kazandığı, faşizmin saldırı araçlarının yenilediği, güçlendiği bir süreçten geçmekteyiz. Özellikle son süreçte Kürt ulusal sorunu çerçevesinde gelişen, artarak devam eden saldırılar gündemin önemli bir kısmını kapsamaktadır. Ortadoğu'da yükselen Kürt realitesi, Suriye'de ilan özerklik, gerillaların hâkimiyeti altında olan bölgeler egemenlerin saldırılarında hızlanmalarına neden oldu. Gözaltılar, tutuklamalar, katliamlar egemenlerin son süreçte saldırılarında sıkça kullandığı yöntemlerdir. Kürt ulusuna dönük saldırılar gündemin önemli bir kısmını kaplarken bir yandan da işçilere, kadınlara, öğrencilere dönük yeni sömü-

rü ve saldırılar gerçekleşmeye devam etmektedir.

Egemenlerin saldırı furyası madalyonun bir yüzüne rengini verirken, bir taraftan da bütün bu saldırılara karşı bariyer olmaya çalışan halk gerçekliğiyle, artan toplumsal muhalefetle karşı karşıyayız. Burada esas mesele artan muhalefet gerçekliğinde YDG'nin durduğu noktadır. Gelişen muhalefeti örgütlü güce dönüştürme noktasında ortaya koyduğu çaba ve ürettiği politikalar meselesi. YDG mevcut gerçekliği içerisinde gündemi yorumlama, sürece dair gündem belirleme noktasında sıkıntı yaşamamaktadır. Ancak toplumsal muhalefeti demokratik halk devrimine kanalize edecek, kitleleri sınıf mücadelesi için seferber edecek, bireyleri değil geniş halk kitlelerini örgütleyecek temelde köklü politikalar üretmeye ihtiyacı vardır.

Bugünkü mevcut yapımız düşünüldüğünde geniş gençlik kitlelerini örgütlemekten uzak bir noktada olduğumuzu söylemek yanlış olmaz. Ancak bu YDG'nin çizgisi açısından kabul edilemez. Ayrıca bu yapı, bizi iddialarımızdan uzaklaştırır ve YDG'nin anti-faşist, anti-empyralist, anti-feodal halk gelişimini kucaklayacak bir demokratik kitle örgütü olma misyonuna yabancılaştırır. Farklılaşan, gelişimin hızla oluşan değişimlerini kucaklayabilecek bir YDG yerini tek tipleşen darlaşan bir YDG'ye bırakır. Böylelikle de YDG genişlemeyen, gelişmeyen, geniş kitleleri örgütleme perspektifinden uzak, dar bir kitleye hitap eden bir yer olmaktan öteye geçemez.

20 yılı aşkın zamandır sürekli bir biçimde devam eden mücadelemiz ancak politikalarımızı geniş gençlik kitlelerini örgütleyecek bir eksene oturtmakla büyüyecektir. Bu konuda 20 yılı aşkındır bu coğrafyada devrimci faaliyet konusunda gösterdiğimiz irade bize önemli deneyimler kazandırdı. Ancak sürecimize yön vermesi gereken bu edindiğimiz deneyimlerle politik hattımıza hayat vermek olmalıdır.

18-28 yaş aralığını hayatımın en önemli dönemi olarak görmemin verdiği kaygı ve kuşku ile yaşıyorum. “Bu dönem daha güzel nasıl yaşanır?” sorusunu soruyorum sürekli kendime. Ve çoğunlukla gençliğimi bu soruyu kendime sorarak geçirdiğimi düşünüyorum. Karamsarım, çünkü sorun ağır ve mutlak cevabı bulmak neredeyse imkânsız. Kısa vadeli hedeflerle geçiştiriyorum hayatımı. Salt bu hedefleri gerçekleştirme çabası içerisinde olmam görece umutlu. Esas korkum, “Nasıl daha güzel olabilir?” sorusunun verdiği ağırlıkla her yere yumruk sallayıp hiçbir şey becerememektir.

Kuşkular, karamsarlıklar ve korkular kısmının dışında, sorumun yaratıcı, alan açıcı birçok pratiğe imkân sağlayabileceğinin farkındayım. Temel mesele; sorumun ve cevabının nereye, hangi anlayışa hizmet edeceğidir. Yazıyı yazanın ve okuyan insanların ortaklaştığı belli başlı konular var tabii ki. Asgari düzeyde ortaklaştığımız nokta, demokrat insanlar- gençler olmamızdır. Bu temel bakış açısı, hayata dair olan bakış açımızı belirleyen etkidir.

Yalpaladığım nokta da burası işte. Ülkemiz gençliğinin (özelde üniversite gençliğinin) ağırlıklı olarak benimsediği yaşam tarzının ne kadarını kabullenebileceğim, ne kadarını yadırgayacağım meselesi... Demokrat, devrimci, örgütlü insanlar nasıl yaşamalıdır? Buna paralel olarak da gençlik üzerinden şekillenen, devrimci bir kitle örgütünün anlayışı ne olmalıdır? (Konuyla ilgili YDG’de çokça yazı yazılmış olabilir. Yazıların ve anlayışın sorgulanması, gençlik üzerine, gençliğin yaşamı üzerine daha fazla tartışma yürütmenin kim-

Gençliğim(iz) Üzerine...

seye zararı olduğunu düşünmüyorum.)

Yazının başında kaygılarımdan bahsetmişim. Aslında bu kaygıların çeşitli formlarda, gençliğin bir bölümünün (geniş bir bölümünün) yaşadığını söyleyebiliriz. Kimisi hala kendine bu soruyu sorarken, kimisi sadece soruyu sormaktan sıyrılıp çeşitli pratiklerle yaşıyor hayatını. Gençliğin (hele ki öğrenci gençliğin) bu noktadan hareketle birçok farklı yol denediğini, farklı bir yaşam tasarladığını ve bunun üzerinden ilerlemeye çalıştığını kabul edersek eğer, YDG gibi bir kitle örgütünün de bu soruya yanıt olma ve etki gücünü yayma, artırma çabası içerisinde olması gerektiğini söyleyebiliriz. Peki, YDG bu noktada nerede duruyor? Bu soruyu YDG’li ve YDG’ye yakın olan herkesin kendine sorması gerektiğini düşünüyorum.

Sorulara çeşitli cevaplar verebiliyorum. Bu cevaplar kısmen sübjektif olabilir. Ama öncelikle şuradan başlayayım: Demokrat bir gencin YDG’li veya YDG’ye yakın olmaması için hiçbir neden yok. Peki, bazı alanlardaki daralmanın sebebi nedir? Bence öncelikle gençliğimizi sorgulamalıyız. Bizler genciz ve düşüncelerimizin, duygularımızın esneklik payları vardır. Bu esneklikten korkmamalıyız. “Kitle örgütü” bu esneklikleri kaldırabilecek durumda olmalıdır. Yani kitle örgütünün de esnek olması gerekir. Birçok alana etki edebilmesi için (gençlik için bu alanlar hayli fazlayken) örgütün “nitelikli esnekliğe” sahip olması gerekir. Bu oranda gençlik kendini örgüt üzerinden daha fazla ifade edebilir, kendini daha fazla YDG’li hissedebilir.

Yaratıcılığımızı, ilgi duyduğumuz alanları mutlu olabileceğimiz, meşru olduğuna inandığımız yol ve yöntemlerimizi, temelde de gençliğimizin nasıl daha anlamlı hale gelebileceğini sorgulayalım. Daha sağlıklı bir yol tutturabilmek için, genç olduğumuzun daha çok farkına varabilmemiz için etki gücünü artırmak ve genişleyebilmek için bu sorgulamadan kaçınmayalım.

Örgüt militan olabilir, daha kararlı ve daha sağlam-disiplinli yürümek zorunda olabilir. Bahsedilen esneklik bu kriterlerin anlamsızlaşması anlamına gelmez. İdeolojisine ve niteliğine güvenen bir kitle örgütü, esnemeleri, genişlemeleri kontrol edebilir. Esne(ye)meyen, genişleyemeyen bir gençlik örgütü halk gençliğinin geniş kesimlerine cevap olamaz. Asgari düzeyde demokrat olan bütün gençler bir şekilde YDG’ye etki edebilir, YDG’den etkilenebilir. Bu yolları açmak için yaşamın ve mücadelenin sunduklarına, yaşama daha çeşitli bakmak gerekir. Gençliğimizi anlamlandırma çabası, kendimizi daha donanımlı ve etkin bireyler haline getirir. Sorgulayalım, üzerine gidelim. (Bir YDG’li)

Ancak kendini değiştirebilenler dünyayı değiştirebilir

Eksik ve yetersiz, yarım yamalak, derme çatma, kulaktan dolma bilgiler, yaşama ve çelişiklere çeyrek hakimiyet ile **asla devrimci pratik örgütlenemez, sürece, gelişmelere ve yaşama devrimci tarzda etkili bir şekilde yön verilemez.**

Sermayeye dayalı üretimin egemen olduğu sömürü ve zulmün hüküm sürdüğü toplumsal yapılarda, her temel sınıfa ait bir dünya görüşü vardır. Her sınıf sahip olduğu dünya görüşü doğrultusunda gelişmeleri açıklar ve sahip olduğu sınıf çıkarları doğrultusunda gerçekliğe ve yaşama yön verir. Sömürülen ve ezilen sınıf olan proletarya devrimci bir ideolojiye sahiptir. O, ancak bütünlüklü ve tam bir sınıf ideolojisine sahip olduğu zaman yaşamı, gerçekliği doğru anlayıp kavrayarak açıklayabilir. Bu ideolojinin yol göstericiliğinde yaşama yön vererek onu değiştirebilir.

Bilinç ve iradenin cisimleştiği örgütlü gücüyle, yaşamı örgütler ve değiştirir. Yetersiz eksik ve yarım sınıf bilinciyle ne sınıf savaşımının gerçekliğini, yasalarını, özünü doğru anlayıp kavrayabilir ne açıklayabilir ne de değiştirme gücünü ve iradesini ortaya koyabilir. Çünkü yetersizliğin en büyük nedeni gerçeği kavramayan ve gerçeğin yasalarına hükmedemeyen bilincin kendisindedir. Yani kendisindedir. Yani problem bu iddiayı taşımak için yola çıkanlardadır.

Devrim ve örgütlenme biliminin ustası Lenin yoldaşın **“Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz”**, **“Devrimci hareket derin bir bilimsel bilgi temeli üzerinde yükselir”** derken ya da **“tam sınıf bilinci”**nden bahsederken vurgulamak istediği, devrim ve örgüt bilimine yani sınıf bilincine tam hakimiyettir. Eksik ve yetersiz, yarım yamalak, derme çatma, kulaktan dolma bilgiler, yaşama ve çelişiklere çeyrek hakimiyet ile **asla devrimci pratik örgütlenemez, sürece, gelişmelere ve yaşama devrimci tarzda etkili bir şekilde yön verilemez.** Yani devrimcilik yapılamaz. Bugün kısır döngü içinde sürekli kendini tekrar eden, yenilenmeyen, yeterli gelişim göstermeyen pratiklerin temelinde yatan da bahsedilen **“tam olmayan sınıf bilinci”**dir. Yetersiz ve zayıf ideolojidir ve bunu taşıyan faaliyetçi gerçekliğidir.

Bugün ezilenlerin temel sorunu örgütlenme meselesidir. Peki örgütlülük nasıl yaratılacak? Açık ki, devrimci teoriye hakimiyetsizlik içinde, zayıf ve yetersiz bilgi birikimle, cesaretsiz pratiklerle değil!

Sorun, eksikliklerimizi tespit ederek giderme yönünde cesur adımlar atmaktır. Yoksa **“Benim de bazı eksikliklerim var. Kuşkusuz benim de yanlışlarım, hatalarım vardır; olmuştur; olabilir”** deyip yine sorunun özüne inmeden yani gerçekliğimizle, geriliklerimizle, hatalarımızla yüzleşmeden, açık ve hesapsız bir mücadeleye girmekten kaçarak da yol aldığımızı düşünelim. Ama geriye doğru bir yol almaktır bu. “Hangisini yapacağız?” sorusuna verdiğimiz yanıt devrimci mücadele karşısındaki duruşumuzun da özeti.

Peki, ne yapılacak? Daha doğrusu ne yapmalıyız?

“Büyük” laflara, çokbilmiş tahlillere, bilgiç konuşmalara, filozofça açıklamalara, “derin” tahlillere gerek yok! Uzağa gitmeye de gerek yok. Önce kendimizden işe başlayacağız. Düşünce tarzımızda, yaşam ve mücadele tarzımızda, pratiklerimizde devrimcileşerek işe başlayacağız. Yani önce kendimizden, en yakınımızdan, en sorunlu ve zayıf olan yanımızı değiştirerek, devrimcileşerek işe başlayacağız/başlamalıyız. Bunun hiç de kolay olmadığını bilmeliyiz tabii ki.

Ancak zor, devrimin öğretmeni ise o zaman zor olandan başlayacağız. **Unutmamak gerekir ki kendini değiştiremeyen başkasını asla değiştiremez.** Sömürü ve zulüm dünyasını hiç değiştiremez.

Eleştiriden kaçınmayalım

Sağlam bir teorik temel üzerine inşa edilmiş ve son derece örgütlü, disiplinli bir örgüt yaratılmadığı sürece etrafımızdaki geniş kitlelere güven verilemez. Bütün bunlara da iki şekilde sahip olunabilir: **Birincisi**; devrimci teoriye güçlü ve sağlam bir şekilde hakimiyet sağlanarak; **İkincisi**; bu teorisinin ışığında ve yol göstericiliğinde devrimci pratiğin ustaca ve başarıyla örgütlenmesiyle...

Görev bir değil birden fazladır. Bu görevler ancak ciddi, zorlu ve yoğun bir devrimci çalışmayla yerine getirilir. **Pratikten kopmadan, örgütsel çalışmadan uzaklaşmadan ve en önemlisi eleştirilerden hiç kaçmadan işe başlamak gerekir.**

Kendimize sürekli soru sorarak yürümeliyiz. **Halkın acılarının ve devrim ihtiyacının neresinde duruyoruz? Görev ve sorumlulukların neresindeyiz?** Bakış açımızı, sorunlar görevler ve sorumluluklar karşısındaki duruşumuzu, gerçekliğimizi şimdiye kadar bize yöneltilen eleştirilerin niteliğini bir kez daha hesapsız bir şekilde gözden geçirerek işe başlayacağız. Düzeltme ve değişme ihtiyacı duyarak, devrimcileşme sorumluluğumuzu taşıyarak, vicdanımızla şehitlerimizle bir an olsun baş başa kalarak kendimizi devrimin, yoldaşlarımızın, halkın eleştirisi masasına yatırarak işe başlayacağız.

Sınıf bilincinin örgütlemadaki yeri, önemi, olmazsa olmazlığı vazgeçilmez düzeydedir. Ancak bunun kadar önemli olan bir başka şey de; bu bilince sahip yürekli insanların eğitilip, yetiştirilmesidir. **Yani idealleri uğruna yaşayan, yaşamını idealleri uğruna örgütleyen devrimci kişiliklerin yaratılmasıdır.** Bugün eksik yetersiz olan, zayıf ve cılız olan budur.

Oysa güçlü bir devrimci kitle hareketi ancak güçlü bir müdahale ve bilinçli, etkili, sürekli bir yön vermeyle yaratılır. Bunu yaratacak olan militanlardır yani bizleriz. Bu yaratılmadığı sürece kendiliğindenliğin, bıktırıcı, usandırıcı havasından ve kendini sürekli tekrar eden dar pratikten kurtulamayız.

Devrimci bir örgüt ancak güçlü sağlam ve iradeli kişilerle yaratılır. Örgüt bireylerden oluşuyorsa örgütü oluşturan devrimci savaşçı ve mücadeleci kişilikler yaratılmadan asla devrimci görevler yerine getirilemez. Demokrasiyi, devrimcileri, halkı ezmek yok etmek için bütün gücünü seferber eden güçlü bir devlet aygıtına onun zalim ve kıyııcı ordusuna karşı ancak **mükemmellik derecesine ulaşan bir kadrosal, insansal yapı yaratılarak**, mücadelede süreklilik kazanılabilir.

Eğer teorik ve politik olarak geri isek mücadelenin ağır yükünü omuzlamamız da düşünülemez. Bu duruş ve yaklaşımımız sadece bizleri yıpratmak ve geriletmeyle kalmaz, devrimci süreci ve gelişimi de tıkar.

Bugün nerede örgütsel-pratiksel gelişim ve ilerleme varsa orada mücadelenin militanları, savaşçıları vardır. Orada ideolojiye sağlam bir şekilde sarılan, görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çalışan alçakgönüllü **görev insanları** vardır. Orada devrimin mütevazı sıra neferler vardır. Orada Beşler vardır, orada Munzur ve Kinem yoldaşlar vardır. Orada kendini değiştirme ve devrimcileşme iddiasında olan cesaretli insanlar vardır. **Orada yaşamını gözden çıkaran gözüpek, yürekli ve yiğit insanlar vardır.** Kuzey yıldızı bugün oradan parlamaktadır. Öyleyse hepimiz oraya bakarak görev ve sorumluluklarımızı kavramalı ve yerine getirmeliyiz.

“Barışın Elçisi” Türk Devletinin Suriye’de Savaş Kışkırtıcılığı

Çünkü tezkere dediğimiz şey olası bir savaşın tezkeresidir. Dolayısıyla Türk hakim sınıfları Suriye’ye adaleti, eşitliği değil savaşı, kanı, gözyaşını, acıyı, yıkımı götürecektir. Bunun faturası da elbette sadece Suriye halkına değil Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına kesilecektir.

Türk hakim sınıflarının Suriye’ye karşı bir savaşta ısrar etmesinin altında birçok neden vardır. Suriye’ye karşı bir savaşın ve bu savaşın sonuçlarının farklı kesimleri, farklı biçimlerde etkileyeceği bilinen bir durumdur. Örneğin: ABD için bu mesele dünya ekonomi pazarında, bugün bir tehdit olarak gördüğü Rusya ve Çin ittifakına karşı bir tutumdur. Suriye meselesi emperyalistlerin bir çıkar sorunudur bir yönüyle. Türk hâkim sınıfları özgünlünde ise yine böyle bir çıkar sorunundan bahsedebiliriz. Yani bölgede etkin, belirleyen bir siyasal güç halini almak, pazarın ABD güdümünde bir yerinde olmak. Türk hakim sınıfları açısından bu savaşın esas nedeni an itibarıyla böyle iken hemen sonrasında gelişen durum bir bütün bu savaşa hevesini değiştirdi. Suriye Kürtlerinin yoğun olarak yaşadığı bazı yerleri ele geçirmesi Türk hakim sınıfları açısından savaş kışkırtıcılığının başka bir boyut kazanmasına neden olmuştur.

Yıllarca baskıcı Esad rejiminin kimliksizleştirme, ötekileştirme çabalarına maruz kalan Suriye Kürtlerinin Amude’yi, Qamişlo’yu ele geçirmesi hem baskıcı Suriye rejimi hem de Türk hakim sınıfları açısından savaşa isteğine başka bir boyut kazandırmıştır. Türk hakim sınıflarının Suriye’de bir savaş isterken düşünmesi gereken bir “ayak bağı” vardır artık. Bu mesele Kürt ulusunun tarihsel birleşme talebini besleyen bir noktada durabilir. Yani Suriye’de “düşmanın düşmanı olan” Kürtler, Irak Kürdistanı’ndaki yönetime benzer bir statü edinme süreci yaşamaktadır. Bunun Türk hakim sınıfları açısından ciddi sıkıntılara neden olacağı açıktır.

Öte yandan Türk hakim sınıflarının Esad yönetimine karşı girişeceği bir savaşta bu kargaşadan faydalanarak Suriye Kürtlerinin bağımsızlığını kazanması ihtimali söz konusu. Yani her halükarda Kürtlerin kazançlı çıkacağı bir durumdan bahsedebiliriz. Elbette ki savaşı destekleyen bir pozisyonda yer almaktan bahsetmiyoruz. Aksine emperyalist destekli ya da gerici devletlerin gerçekleştireceği savaşların yaratacağı durumdan ötürü karşı bir tutum geliştirmemiz gerekmektedir.

tedir.

Öte yandan Suriye’ye yapılacak emperyalist ya da herhangi bir devletin dış müdahalesi durumunda bazı kesimler Esad yanlılığı gibi bir tutum sergiliyor. Fakat bilinmelidir ki Esad rejimi baskıcı, katliamcı bir geleneğin sürdürücüsüdür. Biz devrimci, demokrat kesimlerin “emperyalist ya da gerici bir müdahaledir” deyip Esad yanlılığı gibi bir anlayışa düşmememiz gerekmektedir.

Türk hakim sınıflarının savaş kışkırtıcılığında meclis tezkeresinin anlamı;

Türk hakim sınıflarının temsilcisi R. Tayyip Erdoğan’ın şu sözlerle ifade ettiği özgürlük temennisi aldatmacadan başka bir şeyi ifade etmemektedir; “Suriye halkının bağımsızlık, özgürlük, hak ve adalet mücadelesini, bugün her zamankinden daha fazla destekliyor tüm Suriye halkına selam ve dayanışma mesajlarımızı iletiyoruz.”

Çünkü tezkere dediğimiz şey olası bir savaşın tezkeresidir. Dolayısıyla Türk hakim sınıfları Suriye’ye adaleti, eşitliği değil savaşı, kanı, gözyaşını, acıyı, yıkımı götürecektir. Bunun faturası da elbette sadece Suriye halkına değil Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına kesilecektir.

Mersin’den bir YDG’li

“Eldiven” yırtılmaya, “el” aşınmaya mahkumdur!

Demek ki, uşaklığın bu hali yetmiyor onlara. Daha çok para kazanabilmeleri için bu “samimiyet”in pekiştirilmesi lazım. Ayrıca şu da bir gerçek ki; Türkiye halkının ABD emperyalizmine karşı duyduğu rahatsızlık bile büyük bir korku veriyor onlara

BOP kimin projesi? Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin. Peki, BOP’ta taşeron kim? Türkiye.

Medeniyetler arası ittifak projesi kimin? Başında yine ABD’nin olduğu tüm emperyalist ülkelerin. Hangi ülke bu projenin eş başkanı ve taşeronu? Türkiye.

Joe Biden’in “el ve eldiven” benzetmesindeki el kimin? ABD’nin. Peki, eldiven kim? Yine Türkiye.

ABD Başkan Yardımcısı Joe Biden, seçim propagandası için katıldığı bir TV programında, Suriye politikalarından bahsederken, “**Türkiye ile el ve eldiven gibiyiz**” dedi. Biden’in konuşmasında kullandığı “**hand and glove**” deyimini çevrildiğinde “**el ele**” anlamına geliyor. Aslında Amerika’da “**ahlâksız, sahtekâr, şerefsiz, kanunsuz bir işi birlikte yapma**” eylemi için kullanılır. Örneğin, Amerika’da uyuşturucu satanlarla işbirliği yapan, onlara göz yuman polis memurunun davranışını tarif için bu deyim kullanılır.

Biden’in Afganistan ve uyuşturucu ile ilişkisi yaygın olarak basındadır. Sanırız yakından ilişkili olduğu alanın deyimleri geliverdi diline. Ve hiç şaşırıyoruz ki, Türkiye yönetiminin, ABD’nin kirli işlerinde kullanılıp atılacak bir “eldiven” olduğu söylemde de bu kadar açığa verilebilirdi.

Joe Biden şu sözleri de sarf etmiş: “*Suriye’de yardımı hak edenleri saptamak için Türklerle, Ürdünlülerle, Suudilerle ve bölgedeki herkesle el ve eldiven gibi uyumla çalışıyoruz. Böylece Esad gittiğinde ki gidecek, onun yerini El Kaide destekli değil, meşru bir hükümet alacak.*” Joe Biden Amerika’nın Türkler ve Araplarla olan ilişkisini de el-eldiven ilişkisine benzetmiş. Bir nevi kirli işlerini yapmak ve yaptırmak için başkalarını kullandıklarını söylemiştir.

Onların gözünde Türkiye sadece bir eldiven! ABD’nin Türkiye’ye bakışı belli. ABD ne dilerse Türkiye her daim istediğini vermeye hazır. Daha dün Esad’a “**kardeşim**” diyordu Tayyip; ne çabuk düşmanı ilan etti.

ABD 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan bu yana Türkiye ile ilgili planlar yapıyor. Şöyle bir parti kurdura-

lım orda, böyle de bir kukla lideri başa geçirelim. İçlerinde hepsi birbirine girsin. Sonra da her ay çıkan bütçe bilgilerinden de haberimiz oldu mu tamamdır bu iş. Şimdiye kadar birçok partiyi bu şekilde hayata geçiren emperyalistlerin o partiden kasıtları da tam anlamıyla AKP hükümetiydi.

Uşaklığı pekiştirme projesi: Global İlişkiler Forumu

Türkiye çeşitli alanlarda öne çıkan isimlerle Global İlişkiler Forumu adı altında bir forum kurdu. Global İlişkiler Forumu’nun yönetim kurulu başkanlığını “büyük patron” Rahmi Koç yürütüyor. Yönetiminde Hanzade Doğan Boyner, Suzan Sabancı Dinçer, Ferit Şahenk gibi patronların da bulunduğu derneğin ilk çalışma grubu Türk-Amerikan ilişkileri üzerine kuruldu.

Forum, ABD-Türkiye ilişkilerinde yeni bir tanımlama yapılmasını istedi. Forum kapsamındaki Türk-Amerikan İlişkileri Çalışma Grubu’nun hazırladığı “Yeni bir yüzyılın eşliğinde Türkiye-ABD ortaklığı” raporunu açıklayan GİF Çalışma Grubu Eşbaşkanı, 65 yıllık ittifakın yeni bir tanıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek ABD-Türkiye ilişkilerinin sadece devletler düzeyinde kalmaması gerektiğine değindi.

“*Afganistan, Irak, Suriye, Türkiye’nin AB üyeliği, Kıbrıs ve Ermeni açılımı iki ülke arasındaki birleştirici unsurlar olurken, İsrail ve İran konusu son dönemde ayrıştırmacı bir rol oynamaya başladı*” dedi. Türkiye’de toplumun ABD karşıtlığı konusunda Filistin’i dahi geride bıraktığına dikkat çekti ve bu anlamda yapılabilecek bazı çalışmalar olduğunu belirtti.

Buradan şu sonucu çıkarıyoruz. Demek ki, uşaklığın bu hali yetmiyor onlara. Daha çok para kazanabilmeleri için bu “samimiyet”in pekiştirilmesi lazım. Ayrıca şu da bir gerçek ki; Türkiye halkının ABD emperyalizmine karşı duyduğu rahatsızlık bile büyük bir korku veriyor onlara. Çalışmalarına tüm hızlarıyla devam etsinler. Ama onlar da biliyor ki korkuları da artarak devam edecek.

Son uluslararası gelişmeler ve uzlaşma, barış arayışları

Ulusal sınırların geriye doğru çekilip, devletlerin otomiye doğru yerleştiği küresel ekonomik sistemde; sermayenin merkezileşmesi süreci aynı zamanda sermayenin kısırlaşma eğilimini güçlendiren mali ve peşi sıra siyasal krizleri tetikleyen bir süreç şeklinde ilerliyor.

Sermayenin serbestçe ve sınır tanımaksızın dolaşmasına ihtiyaç duyan emperyalist tekeller, bürokratik mekanizmaların prangasından kurtulmak için küçülen devlet aygıtında yekpare büyük bir merkezi organ görevi kazanmıştır.

Daralan siyasi merkezi çemberi içine alan mikro ekonomi toplulukları makro yönetimleri-uygulamaları-potasında eriterek kendiliğinden oluşan değişimin tetikleyicisi ve devindiricisi olmuştur.

Post-modernizm şeklinde bir kavramsallaştırma ile ideolojik ve kültürel bir kılıf oluşturan egemen emperyalist sistem ve zincirinin diğer halkaları, bu yolla yeni dünya ekonomi ve yönetim planlarını daha naif bir kılıfın içine yerleştirirler.

Muhtevası açık olan bu yeni yapılanma mali tekelleşmenin, siyasal yerelliğin kendini en çok hissettirdiği kapitalist ülkelerde görülür.

Bu süreç yani dünya pazarının birleşme süreci emperyalist tekellerin ideolojik ve siyasal hakimiyetini tesis ettiği bu yolla sermayesinin güvenliği ve gerçekleşme koşullarını sağladığı bir istikrar ortamı oluşturmaya çalışır. Bu sömürünün daha bir pervasızlaşmasını, artı-değer sızdırmanın daha bir kolaylaşmasını gerektirir.

Bu bağlamda özellikle silahlı devrimci mücadelelerle istikrarı bozulan siyasal ve toplumsal kargaşayı artıran ortamları stabilize hale getirmeyi erekler. Özellikle Rus sosyal emperyalizminin çöküşüyle birlikte sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri konjonktüründe yarattığı uygun iklimle tam bir siyasal, askeri, kültürel ve ideolojik kuşatmaya alındı. Tam anlamıyla silahlı temelde yürütülen mücadeleler ve hareketler bir tasfiye girdabı içine alındı. Bunun biçim ve yöntemleri ise o ülkelerin tarihsel ve toplumsal yapısına ve dönemin konjonktürel yapısına göre çeşitli biçimler aldı.

Bu bağlamda askeri mücadelelerle çözülmeyen örgütler siyasal ve ideolojik araçlarla büyük manüplasyonlarla kuşatıldı. Son süreçte bu bağlamda emperyalist merkezlerde projelendirilen ve mevcut silahlı mücadeleleri ve örgütleri hedefleyen merkezi bir kuşatma süreci yeniden ön plana çıkmaktadır.

Dikkat çekici bir şekilde Oslo'da FARC-Kolombiya devletinin barış görüşmeleri, Filipinler'de devletle İslami Moro Kurtuluş Cephesi'nin barış anlaşması ve yine PKK ile TC'nin Oslo görüşmeleri, Talibanla-ABD, ETA ile İspanya, Sudan'da yaşanan görüşmeler vs. vs hepsi ortak bir anlayışın ürünü olan projeler olarak görülmelidir.

Burada Oslo özellikle dikkat çekici bir adrestir. Oslo da salt bir ülkenin "barışın" değil bahsettiğimiz post-modernizmin başkentlerindedir.

Bu yönünden azade daha çok siyasal antlaşma ya da barış görüşmeleriyle gündeme gelen şehir, politik krizlerin çözüm merkezi gibi gözükse de; aynı zamanda problemin yaratıcısı olan sistemin de uygulayıcısıdır.

İlk olarak dünya basınında Filistin Kurtuluş Örgütü lideri Yaser Arafat ve İsrail devlet adamları arasındaki anlaşma ile gündeme gelmiş olan Oslo son 10 yılda pek çok devletlerin, örgütlerin karşı karşıya gelebilecekleri bir arenaya dönmüştür.

Son olarak burjuva basına malzeme olan MİT-PKK görüşmesi ve FARC-Kolombiya devleti görüşmeleri bu adreste gerçekleşmiştir.

Sınıfsal mücadeleyi, ekonomik reformları, tam hak eşitliğine dayanan ulusal talepleri tanımayan devlet, Oslo'da da PKK'yi kültürel bir talep, çözülebilir bir sosyal sorun olarak ele almıştır.

Yalnız TC-PKK görüşmeleri değil siyasal zemine düşen her gölge, sorunun bu şekilde çözülmeye çalışıldığıının emaresi niteliğindedir.

Ekonomik krizlerin toplumsal olaylara ve dönüşümlere gebe olacağını bilen sermaye sahipleri bunun önüne geçebilmek için toplumsal hareketlerin tetikleyicisi olan devrimci silahlı güçleri pasifize etmeyi amaçlamaktadır. Bu bağlamda içinden geçilen süreçte silahlı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin tasfiyesinde barış, demokrasi, uzlaşma vs. gibi argümanlar etkin şekilde kullanılmaktadır.

Sömürücüler, kuklaları faşist devletler bu planlarını yürürlüğe geçirebilmek amacıyla, kendilerinin görülmesini istemediklerinden mi bilinmez güneşin kendini pek az hissettirdiği karanlık bir kuzey şehrinde toplanmayı yeğlerler hep.

Her ne olursa olsun egemenlerin kurduğu bu puslu tuzak, devrimci halk hareketinin parlıtı ile semayı dolduran ziya tarafından bozulup yarınlar, egemenlerin o korkunç ve karanlık yüzü gösterilecektir.

“Gelemez misin, dönemez misin? Gözüm nice üzgünsün, gülemez misin?”

“Çok canlar yedi oy aney/ Doymak bilmedi gurbetin uzaklığı.../ Nice çiçeğe hazan vurdu/ Bu acı bir kara düzenin tutsaklığı.../ Vatandan öteye yığıldı bunca dertler.../ Hasrete gömüldü gittiler/ Mustafa Suphiler, Nazımlar, Yılmazlar, Sabahattin Aliler ve de Ahmetler...”

Ekim denilince havalar yavaştan soğur... Kasım denilince az daha soğur havalar, az daha üşütür. Yürek üşümeye başlar aslında, Kasım ayı yürek üşütür... Kasım'ın ortası ise buz keser, kesip atar yüreğini Paris'e doğru... Kasım yaklaştıkça bütün “insanlar” üşümeye başlar... Kürtler az daha fazla üşür... Az daha fazla üşümesini bilenler anlayabilir oysa Nazımları, Yılmazları ve de Ahmetleri... Az daha fazla üşümesini bilenler anlayabilir oysa Kürtleri...

Bir sürgün öyküsü Ahmet'in ki... Kürt kokusu sinmiş sürgünlerden. Yazılmış her hayat öyküsünün “Kürt, işçi bir babanın en küçük çocuğu...” diye başlaması, yani her yazarın aslında Ahmet'in ne kadar da bizden olduğunu anlatma çabası, boşuna değildir... Çünkü Ahmet Kaya'yı Ahmet Kaya yapan değerler hala bu ülkeye dar gelmekte, çünkü “Kürt realitesini kabul etmediğiniz sürece tepenizden inmeyeceğim...” sözlerinden bu yana onlarca Kürt çocuğunun, Kürt gencinin sokak ortalarında insafsızca katledilmiş olması, ki en insafsız 34 Kürt köylüsünün bombalarla sessizce, “ustaca”, vahşice katledilmiş olması Kürt realitesinin durumunu, Paris'in o soğuk 16 Kasım'ından beri bulutsuz bir gökyüzü gibi net, her gün ama her gün göstermektedir...

“Her şeyden önce bir devrimciyim ben; Türkiye’de özgürlük ve demokrasi mücadelesi anlamında sanat alanında mücadele veren insanlardan biriyim.”

Yukarıdaki sözler Cemal Süreyya'nın 89 yılında Ahmet Kaya ile yaptığı röportajından. Kendisini özgürlük ve demokrasi mücadelesinin sanat alanında bir parçası olarak niteliyor Ahmet Kaya. Ahmet Kaya'nın kitlelerle yeni yeni buluştuğu dönemler. 12 Eylül sonrası Türkiye Devrimci Hareketi'nin yenilgi yılları, yılmılık vakitleri. Röportajın az daha ilerisinde “ben insanlara somut durumu söylüyorum ama ne yapmalıyız sorusunun cevabını vermiyorum. Ne yapmalı diye soruyorum onlara...” diyor Ahmet Kaya... “Çok uzaklardaki o güzel yerleri” düşlemekten bir an bile geri durmayan Ahmet, ne yapmalıyız diye soruyor yüzlere, on binlere, mil-

yonlara... Aslında ne yapılacağını da ne yapacağını da daha o günlerden anlatıyor, gösteriyor bizlere...

Ne yapmalıyız sorusuna cevap arayan yıllar, ne yapılacağına dair adanan bir yürek... Ceketini yağmurlarda, kirli sakallı, kısa pantolonlu bir adam... İşte bir sürgün öyküsünün başlama sebebi...

(1) (Bir gün mutlaka dönecek herkese...): 2000 yılı 16 Kasım'ından 43 yıl öncesi, bir Ekim günü süzülür anasının kucağına, sonra babasının her iş dönüşünde İstanbul'a dair, Kız Kulesi'ne dair hikâyeleriyle o küçücük yüreğine koskoca İstanbul'u sığdırmaya başlar. “İstanbul'a gideceğiz, hepimiz okuyacaksınız...” der babaları her fırsatta, ancak yine dönüp buralarda ölmeliyiz de der, bir gün mutlaka döneceğiz yurdumuza der... Aynı, Ahmet Kaya'nın Paris'te *sürgün*deyken “bir gün mutlaka döneceğim, beklesinler..” demesi gibi... Vazgeçilmesi gereken yerler bir gün mutlaka dönülecek yerler olur...

(2) (Başına en büyük belayı alır...): Başına en büyük belayı 6 yaşındayken alır... Babasının hediye ettiği curayı çalmaya başlayarak. O günden sonra elinden bağlama başından dert eksik olmayacaktır Kaya'nın... Birçok etkinlikte boy gösterirken, İstanbul'a gitme vakti de gelmiştir artık. Büyüyen yüreğinin hayal kırıklığı olsa da İstanbul, Ahmet Kaya'yı Ahmet Kaya yapacak koşullar oluşmaya başlar. Kürt'tür, babası işçidir. Ezilenlerin safında toplumsal muhalefetin parçasıyken, İstanbul'un karanlığını da direnmektedir... 12 Eylül'ün silindir gibi ezdiği toplumsal süreçte ne yapılacağına dair tavrını sessiz kalmamak olarak belirleyen Kaya, bağlamasıyla yıllar sonra bile insanların dilinden, gönlünden düşmeyecek şarkılarını bestelemeye başlar.

(3) (Devlet baskılarını artırıyor!): Evet, yükselen toplumsal muhalefet askeri faşist cuntayla ezilmişti. Hapishanelerde, dağlarda, varoşlarda devrimciler mücadeleyi yükseltiyor, teslim olmuyorlardı ancak kitlelerin devrimci enerjisine önderlik sorunu esas sorun olarak yaşanıyordu... Ancak kitleler tümüyle kabullenmemişlerdi “yeni” düzeni! İçlerinde hala başka bir dünyanın mümkün olduğuna dair inanç ve bu katil devletin yaptıklarına dair büyük bir kin vardı. Böyle bir süreçte diğer müzisyenlerin aksine, bağlamasını kıracasına yaşanan acılardan bir başkaldırı müziği yaratıyor-

du Ahmet Kaya. Hani yıllarca Ahmet Kaya'nın yaptığı müziğe isim aradılar ya, "devrimci arabesk, sol arabesk, arabesk, özgün, protest" diye.. Çok uzaklara gitmeye, çok zorlamaya gerek yok... Ahmet Kaya'nın yaptığı başkaldırı müziği idi. Herkes susarken sistemin hassas noktalarına dokunuyordu çünkü, çünkü bunu önce binlerce, sonra yüz binlerce insanla birlikte yapmaya başlamıştı. Ahmet Kaya milyonların yüreğine ses oluyordu, depolitizasyona karşı halkı politikleşmeye teşvik ediyordu... Ve bu kolay olmuyordu. Kasetleri, konserleri yasaklanmaya; halka buluşması engellenmeye başlanmış, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin vazgeçilmez "konuğu" olmaya başlamıştı. Kasetleri milyonlar satarken, konserlerine on binler katılırken sistemin rahatsızlığı Kaya üzerindeki baskıların da artmasına sebep oluyordu.

(4)(Ağbin bir gün dağdan döner, sarılırsın yavrucağım...): Onca baskı, zulüm, işkence, katliamla 80'ler biterken, yeni zulümlerin habercisi 90'lar başlıyordu. Kürt ulusu ve Türkiye Kürdistanı üzerindeki baskılar hiç olmadığı kadar artarken Kürt ulusal mücadelesi de en kitlesel dönemlerini hem dağlarda hem şehirlerde yaşıyordu... 90 yıldır inkâr edilen, bu yüzden imhasına defalarca teşebbüs edilen Kürtler ayağa kalkmış; dillerini, kültürlerini, kimliklerini sahipleniyorlardı. Sokak ortası infazlar artık doğal ölümler gibi karşılanmaya başlanmış, her eylem sonrası mutlaka insanlar katlediliyordu. Meclisten yurtsever milletvekilleri yaka paça gözaltına alınıyor, hapishanelerde işkence tezgâhlarından kanlar içinde insanlar geçiyor, devlet Kürt kadınlarını da taciz, tecavüz saldırılarıyla yıldırımaya çalışıyordu. Ve gençler yüzlerini dağlara dönüyordu... Baskının, sömürünün son bulacağı ve Kürt ulusunun özgürleşeceği bir gelecek için soluğu dağlarda alıyordu... Türkiye kamuoyunun çoğu TC'nin Kürt ulusuna yönelik haksız savaşına göz yumarken, Ahmet Kaya devletin 90'larda zirve yapan onlarca yıllık devlet zulmünü gündemine almıştı oysa çoktan... Şarkılar dağlara boşuna gönderilmiyordu...

(5) (MGD gecesi ve Linç...): Magazin Gazetecileri Derneği'nin 10 Şubat 1999'daki gecesine kendisine verilecek ödülü almak için gitmişti Ahmet Kaya... Ancak o Kürt ulusuna yönelik baskıların katmerleştiği, Kürtçe konuşanların linç edildiği, Kürtçe üzerindeki inkâr, asimilasyon politikalarının tavan yaptığı bir dönemde o kadar "sanatçının", o kadar "Kürt'ün" o kadar "TV'nin" önünde yaşananlardan bahsetmek zorundaydı. Ahmet'in yapacağı Kürtçe şarkıdan ve onu yayımlayabilecek yürekli televizyonculardan bahsetmesi bir tesadüf değildi. Bir ulusun, dilin özgürlüğü söz konusuysa, bir zulüm varsa eğer, bedelini ödemek herkese düşüyordu... Ve Ahmet Kaya payına düşen bedeli alarak, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı çok zorlu bir sürecin kapısını aralıyordu... Ancak o gece sadece Ahmet Kaya konuşmadı ve sadece

o şarkı söylemedi. Serdar Ortaç, Reha Muhtar ve şu anda televizyonlarda gördüğümüz birçok lümpen kişilikli insanın öncülüğünde Ahmet Kaya'ya karşı linç girişiminde bulunulurken, 10. yıl marşı, Memleketim şarkısını da birlikte söylenildi... Ahmet Kaya'nın masasına çatal, bıçaklar atılıyordu... O günden sonra hakkında gazetelerde "Vay şerefsiz" sürmanşeti bile atılırken, "sünnetsiz pezevenk" kavramları gazete köşelerinden ona düşman edilmeye çalışılan halka ulaştırılıyordu... Ancak kendisinin de dediği gibi, aslında Türk halkını ona değil Türk halkını Kürtlere düşman etmeye çalışıyorlardı ve bu oyunu bozacağını da sürgündeki her konuşmasında dilinden düşürmüyordu...

O gün her şeyin sonu oldu. Paris'e gitmek zorunda kalan Ahmet, bir daha ülkesine geri dönemedi.

"Tarifi imkânsız acılar içindeyim/ Gurbette akşam oldu yine rüzgar peşindeyim/ Yurumdan uzak yağmurlar içindeyim/ Akşam oldu sürgün susuyor..." Ahmet Kaya

Mahsuni'nin yıllar önce dediği gibi Ahmet artık gele-meyecek, dönemeyecek; fotoğraflarından kalanlar dışında gülemeyecekti... 99 yılı 10 Şubat MGD gecesiyle başlayanlar, 2000 yılının 16 Kasım'ına kadar her geçen gün daha da adice gerçekleşecek saldırılarla geçerken, Ahmet Kaya memleket hasretiyle yüreğini Paris'e gömmek zorunda kaldı. Sürgün zorunluluktan farkındaydı, çünkü o ezilenleri sahiplenmenin bedelleri olduğunu daha başından söylemişti...

Ancak yürek bu, dayanamadı hasrete...

"Şerefsizliği pişmanlığından büyük!"

Ahmet Kaya'nın şahsına karşı 10 Şubat'tan sonraki günler "Vay şerefsiz!" manşetiyle Ahmet'imize saldıran Hürriyet gazetesinin, o zamanki Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök geçtiğimiz günlerde Enver Aysever'in CNN Türk'teki (Aykırı Sorular) programına katıldı. Ahmet Kaya'ya karşı neden şerefsiz kelimesini kullandığını Ahmet Kaya'nın en sevdiği kelimelerinden birinin şerefsiz olması ve bu kelimeyi çok sık kullanmasıyla açıkladı ama bugün olsa aynı manşeti kullanmayacağını söyledi.

Biz de düşündük ki Ahmet Kaya şimdi yaşıyor olsaydı, Ertuğrul Özkök'ün bu sözlerine karşı o çok sevdiği kelimesini kullanmayı canı yürekten isterdi.. Ahmet'imiz olmadığına göre, biz bu canı yürektenliğe erişmek adına iki çift kelam edebiliriz; "Vay şerefsiz Ertuğrul, meğer sen ne iyi niyetli bir insanmışsın!"

¹ Aşık Mahsuni'nin Ahmet Kaya'ya bestelediği türküsünden...

² Cemal Süreyya'nın 2000'e doğru dergisi için 89 yılında Ahmet Kaya'yla yaptığı röportajdan.

genclik gelecek
gelecek

ELLERİMİZDE

**KASIMDA
ALANLARA**

**YENİ DEMOKRAT
GENCLİK**

www.partizanarsiv.net

*Evlatları için
ölümü göze alan bir halkın
göz kamaştırıcı
onur ve cesaretine
ortak ol!*

TECRİTE HAYIR!